

ALFA

JÁ JSEM
ALFA I OMEGA...,
POČÁTEK I KONEC.
BLAHOSLAVENÍ,
KTERÍ ZACHOVÁVAJÍ
PŘIKÁZÁNÍ JEHO.

Zjevení 22,13-14

3 1995

ročník XXVII

ŽIVEL
SLOVO

Milí čtenáři,

i ve třetím čtvrtletí se můžeme opět sejít nad stránkami Živého slova. Rád bych Vás opět upozornil na hlavní články tohoto čísla.

Z biblických úvah to jsou:

Čo s našimi hriechami?

Postoj Písma k problematice hříchu.

První a druhé vzkříšení

Dokončení výkladu o rozdílu mezi oběma událostmi.

Pán Ježíš přide pro cirkev

O přibytých a místu, které nám připravuje Pán.

Genesis

Úvahy o knize počátků. Aktuální problémy ze života křesťanů.

Děláte to také tak?

Článek o ryzé praktických věcech, se kterými i jako křesťané míváme často nečekané problémy.

Podobnost čistě náhodná?

Nejen sektám, ale i opravdovým křesťanům působí někdy potíže důsledně následovat pravdu.

Rozdíly mezi věřícími

Mezi křesťany existují i "legální" rozdíly v poznání, které se musíme naučit respektovat a ne vždy usilovat přetvořit všechny "k obrazu svému".

Ošúchaná téma

O jedné velmi rozšířené novodobé modle v křesťanských domácnostech.

Z oblasti svědectví a zkušeností křesťanů:

Každý den v Jeho šlapajách

Životní zkušenosti věřícího lékaře

Pro děti:

Toto riskuje

aneb neposlušnost se nevyplácí - ani známému opičákovi TOTO z džungle, ani dětem, ani dospělým.

Zprávy:

Setkání s prezidentem Slovenské republiky Michalem Kováčem - čas pro Boží věci není ztracený, ale získaný,

Mládežnická konference v Podhradí Rekreační středisko na Nivách, a celá řada dalších zpráv ze sborů.

Zároveň se chci omluvit za "useknuté" články na konci minulého čísla. Prosíme postižené autory o prominutí.

Přeji Vám, abyste mohli vzít z článku v tomto čísle požehnání. Pokud se Vám budou líbit, poděkujte Pánu, pokud Vám bude něco vadit, sdělte nám to prosím. Těšíme se na Vaše dopisy a také příspěvky a podněty.

Váš bratr v Pánu Ježíši *Tomáš Pala*

Rozdíly mezi věřícími... jak se s nimi vyrovnat?

Část 1.

O tomto tématu se psávalo již vícekrát. Přesto bych rád ještě jednou otevřel tuto otázku, neboť vyvolává řadu dotazů. Proto bych se jí chtěl věnovat poněkud obšírněji a hlouběji. Mám přitom na mysli tyto aspekty:

- Rozdíly existují, nemusí se však za každou cenu "odstraňovat"

- Rozdíly mohou vést k tvorbě stran, to je od Zlého

- Druhy rozdílů, jak nám je uvádí Bible

- Rozdíly v osobní a společné oblasti **Nesmějí existovat...**

I když nadpis nemluví o "diferencích", ale o "rozdílech" mezi věřícími, vidím už, jak někteří věřící při čtení nadpisu budou reagovat námitkou "mezi věřícími přece nesmějí být žádné rozdíly!" Poctivě řečeno, pozoruji něco podobného i u sebe. Rozdíly... to zní tak negativně, téměř nepřátelsky. Kromě toho přece v Fp 2 čteme, že věřící mají mít jednu mysl, stejné smýšlení atd. A tak tedy - rozdíly musí zmizet, budeme mluvit o věcech tak dlouho, až budou všichni myslet stejně o všem...? Myslím, že bychom všichni váhali, kdybychom z toho měli vyvodit takovýto závěr. Bylo by to snad prospěšné našemu sborovému životu, kdybychom všichni o všem uvažovali stejně? To nespádá na slepou kolej skutečnost, že smíme používat Písmo k poučení a zlepšení. Ale 2Tm 3,16b by ztratila jakýkoliv smysl, kdyby z definice samotné nesměly existovat žádné rozdíly.

Rozdíly nepřijatelné a rozdíly, které jsou ku prospěchu

Musíme umět rozlišovat. V Bibli nás

Bůh seznamuje se svým myšlením. Existují určité morální předpisy. Předkládá nám důležité zásady. V této oblasti jsou rozdíly názorů neúnosné. Bible říká, že se máme vzájemně milovat. Žádný křesťan si nemůže vyhrazovat právo smýšlet o tom jinak a říci: "To ale neplatí ve vztahu k bratru 'Reptalovi'. Ten si lásku nezaslouží." Na druhé straně ovšem existují záležitosti, kdy Bůh přenechává našemu osobnímu svědomí a našemu osobnímu přesvědčení, jak máme jednat. Přitom může dojít k tomu, že některý bratr postupuje jinak než druhý. S těmito rozdíly musíme umět žít. Ale to nám často působí obrovskou námahu. Dochází k tomu, že se nedokážeme vyrovnat s tím, že někdo může v některém případě se rozhodnout jinak než my. Rád bych to demonstroval na příkladu jzení masa. Pro tuto chvíli říkám jen tolik, že existují rozdíly v chápání, které jsou před Bohem přijatelné. Pak ale musejí být přijatelné i pro nás. A máme-li potíže, abychom tuto skutečnost akceptovali, pak si musíme vzít k srdci trojnásobnou lekci.

Tři lekce

Vezmeme si nejprve lekci z přírody. Příroda je neuvěřitelně bohatá na rozmanitost druhů. Neexistují dvě rostliny, zvířata či lidé, kteří by byli naprosto stejní. Na jednom stromě neexistují dva exaktně shodné listy. Pozorujeme-li je velmi přesně, najdeme vždycky nějaký rozdíl. Dokonce ani lidský obličej se neskládá ze dvou "shodných" polovin, nikdo není plně symetrický. Pán Bůh udělal věci, zvířata a lidi odlišně. Dá se

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství *Ā* - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel. 069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Podsedky 950, 755 01 Vsetín, tel. 0657/2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/0100. - Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk. - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNĚ, Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Podávání novinových zásilek na Slovensku povolené SP š.p. ZsRP Bratislava, čj. 599-PO zo dňa 10.3.1994. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.

řící, že je to varianta, která obohacuje, ale navzájem jsou přece jen odlišné. Rozdíly nebývají jen ve vnější formě, ale i v chování.

Druhou lekcí si vezměme z praxe lidské společnosti. Vidíme, že se lidé liší ve svém světě pocitů. Hudba, která někoho unáší, jinému nefuká vůbec nic. Co dělá Honzovi potěšení, nad tím Petr krouť hlavou jako nad nesmírnou hloupostí. Někomu se líbí pletení, jiný zase raději vyšívá. To jsou nevinné a přitom skutečné rozdíly. A jsou to rozdíly, se kterými žijeme zcela přirozeně (tak to má být).

Pro třetí lekcí se obraťme na Písmo. V listě Římanům čteme, že Pavel rozlišuje mezi "slabými" ("mdlými") a "silnými" věřícími. Všimněme si, že věřícím z pohanů nebyla dána tatáž měřítka jednání jako ta, jimiž se řídili židovští křesťané (Sk 15). Zřejmě měli Pavel a Apollo rozdílné názory na jeho odjezd do Korintu (1Ko 16,12). Takovéto rozdíly nejsou v Písmě odsuzovány. Mohly by snad, kdyby se s nimi nezacházelo správně, zavdat podnět k projevům tělesnosti. Vidíme to na vztahu mezi Pavlem a Barnabášem. Mezi nimi byla rozdílnost názorů na to, zda přibrat Marka na druhou misijní cestu. Bohužel vedlo to k hořkosti, a to je špatné, přičemž nechávám otevřeno, kdo zde nese vinu. Souhrnně lze tedy říci: mezi věřícími existují rozdíly, které nemusí být hříšné, a my nejsme povoláni k tomu, abychom všechny rozdíly vymazali. Musíme se však naučit s nimi dobře zacházet, aby nedošlo k hádkám a roztržkám.

Ale co potom s Filipenským 2,2?

Jak to ale potom vypadá s Fp 2,2, kde nám Pavel předepisuje, abychom byli jedné mysli? Rád se u toho zastavím, protože zde vidíme jasně, jak

mohou jednoduše vzniknout rozdíly ve výkladu jediného verše. Rozdíly, se kterými někdy tak velmi těžce zápasíme.

Rozdíly ve výkladu vznikají mj. také tím, že něco čteme a myslíme bezprostředně, že víme, co je záměrem pisatele. Tak vznikají výklady "na základě citu", aniž bychom věnovali dostatečný prostor souvislostem. Ve Fp 2,2 stojí za "buďte stejné mysli" výraz "mějte stejnou lásku". Poté následuje "buďte jedné duše, jednoho smýšlení". Nejde tedy o to, abychom měli na všechno stejný názor, ale o to, abychom jednomyslně v lásce usilovali o "jeden" cíl. Tento výklad potvrzuje verš 3, neboť tam stojí opak, totiž: "v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností" a ve 4. verši "...každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu."

Na základě Fp 2,2 tedy nemůžeme říci, že rozdíly v myšlení samy o sobě jsou zlé a že jsou projevem tělesnosti. Otázkou žel je, jak s těmito rozdíly zacházíme. A je to ryze tělesný postoj, pokud tyto rozdíly vedou k tvoření stran. Pak vzniká "levá" a "pravá" strana, strana "konzervativců" a "progresivistů", které se pak navzájem potírají. Pokud budeme jednat taktó, pak je to zcela určité působení těla. Tvoření stran je v rozporu s učením Písma (Ga 5,20).

Bible hovoří o věřících jako o Božích dětech, které tvoří jednu velkou Boží rodinu. Všichni jsme jedno v Kristu, všichni jsme stejně spojeni s ním a tím také i navzájem. Stranickost je v rozporu s touto skutečností. Kde k ní dochází, tam už se nesmýšlí jednomyslně.

Žádná uniformita

V žádném případě to neznamena, že neexistují rozdíly mezi dětmi, ovce, knězi, údy těla a příslušníky lidu. Však jak by to také bylo nudné! Představme

si to: všechno jako jednovaječná dvojčata, všichni tentýž model ovce, všichni kněží s touž duchovní podstatou, všechny maličky, palce nebo vnitřnosti tytéž, všichni titíž "marfánkové". Všichni věřící se stejnou podobou, stejnou chůzí, stejným hlasem atd. Ne, našťástí tomu tak není. Když je slyšíme, není to monotónní unisono. Spíše jednota, harmonie při všech existujících rozdílech, něco jako akord. To je výchozí bod, kterého se nikdy nesmíme vzdát. Týká se to celého našeho duchovního života i našich vzájemných vztahů.

Rozdíly jiného druhu

Písmo připomíná rozdíly jiného druhu, rozdíly mezi "silným" a "slabým" věřícím. V Ř 14,1-15,7 vyniká tento rozdíl mezi nimi tím, že silný jí všechno, kdežto slabý jen zeleninu. V 1K 8,1-13 jde o to, zda mohou či nemohou jíst maso obětované modlám.

Tento rozdíl mezi "slabými" a "silnými" věřícími se nedá přičítat přirozenému způsobu pokusu o prezentaci církve. Abychom to viděli, musíme se dobrat toho, co chápe Písmo v této souvislosti pod pojmy "silný" a "slabý". "Slabý" věřící je *slabý ve víře*. Zatímco silný se domnívá, že může jíst všechno, odváží se slabý jíst pouze zeleninu (Ř 14,1). Tento rozdíl v přesvědčení víry úzce souvisí s rozdílem v *úsudku* či *poznání*. Zřetelně to vidíme v 1K 8. Tam se jedná o rozdíl v *názoru* na to, co vlastně vězí za masem, obětovaným modlám. Apoštol nás nechává vytušit, že "silný" ve víře má správný náhled (1K 8,7).

Proto může silný věřící se svobodnou myslí a nezatíženým svědomím jíst maso obětované modlám. "Slabému" ve víře chybí tento pohled na otázku a zatížil by si své svědomí, kdyby jedl toto maso.

Svědomí slabého věřícího bylo označeno jako "slabé" (viz v. 7,10,12). Z toho vyplývá, že takový věřící se domnívá, že požití takového masa je hříšné, není však o tom absolutně přesvědčen. Proto také nedokáže se pevně vědomě rozhodnout, že nikdy nebude jíst obětované maso. A když pak vidí "silného" bratra jíst obětované maso, lehce se přikloní k tomu, aby ho následoval (v.10). V těchto věcech je tedy také slabý ve vztahu ke své *vůli*. Dá se lehce zmanipulovat ve vztahu ke svému svědomí.

I o tom Pavel mluví

Pavel tento rozdíl neoddiskutuje tím, že by "slabému" ve víře nedopřál jeho přesvědčení, a že by usiloval jej se vši rozhodností přeformovat na silného. Ne, ponechává rozdíl dál, ale dává důležitý pokyn. Varuje "silné", aby "slabé" nepovažovali za méněcenné. A "slabé" varuje před tím, aby neodsuzovali silné. Ještě jednou: neradí, aby jedni mocí a silou přetáhli druhé na svou stranu. Musejí se vzájemně v lásce přijímat a snášet příslušný rozdíl v chápání.

A teď se můžeme setkat se stejným druhem otázek v naší současné formě: Můžeme uzavřít pojištění? Můžeme používat homeopatické léky? Můžeme... atd? Jak lehce se vzájemně odsuzujeme nebo zlehčujeme v podobných záležitostech. Konkrétně: Nějaký bratr a sestra jsou proti tomu, aby jejich dcera nosila kalhoty. Pocívuji, jak někdo projevuje své "pohrdání" nad tímto názorem. V protikladu k tomu jiný příklad: Jistý bratr káže, že sestry, které o tom smýšlejí jinak, mají přijít k němu, aby jim pak z Písem ukázal, jak hříšné si počínají, jestliže nosí kalhoty místo sukni. Jeho tón a jeho vztah je "odsuzující". Nesmí se pak o těchto věcech hovořit? Samozřejmě může, ale jen

v lásce. A ptejme sa najprve, jaký dôvod má ten druhý pro svůj postoj. Budme také otevření pro otázku, zda naše argumenty jsou pečlivě odvozeny z Písma. A jestliže ten druhý čestně jedná v souladu s přesvědčením svého svědomí, pak je musíme v tom snášet.

J. G. Fijnvandraat:

Bode van het Heil in Christus,
1994, str. 60

Ošúchaná

téma

P

ri vstupe do ich bytu si každý

návštevník všimol biblický citát:

*Ja a môj dom budeme slúžiť
Hospodinovi.*

Týmto veršom chcel domáci pán vyjadriť svoj životný postoj. Iná miestnosť bola vyzdobená pre zmenu plagátmi populárnych spevákov a hercov. Aj obývací izba mala svoju zaujímavosť. Bol to krásny domáci oltár. Nemal síce historickú cenu a nebol ani výsledkom rezbárskeho umenia. Patril však medzi tie najmodernejšie. S veľkou farebnou obrazovkou a na diaľkové ovládanie. Pred ním sa odohrával z veľkej časti rodinný život. Napríklad v sobotu. Predpoludnie mali vyhradené deti pre reprízu filmu, ktorý nestihli v týždni. Mama mohla byť kľudne u susedy a otec v garáži. O ich milé ratolesti bolo postarané. A oni ten film stihli v utorok v noci. Poobede zasadla do pohodlného kresla hlava rodiny. Športový prenos. Teplé papučky, káva s bonbonierou po ruke, vzrušenie z nepreme-

nených šancí a slová ako: buďte ticho, dajte pokoj, choďte sa hrať a podobne. To samozrejme nepatrilo hráčom, ale deťom. Aj im sa však predsa ušlo aj niečo lepšie. Kreslený seriál plný násillia a na ukludnenie večerníčok. Potom bleskovo večera a už je tu znelka televíznych novín. Pokračuje sa zaujímavosťami z prírody. "Fantastické, tie úžasné zábery a tie farby. Na tom starom čierno-bielom telkáči by sme z toho nemali nič. A tú pôžičku nejakto splatíme". Tak znel stručný komentár k práve videnému. Keďže je dnes sobota, deti majú posunutú večierku a prehovorí rodičov, aby mohli pozeráť aspoň začiatok akčného filmu, o ktorom sa bavili spolužiaci. Jeden ho už videl z videokazety. Síce v angličtine, ktorej nerozumie, ale krvák je to ohromný. Keď je asi v polovici filmu na obrazovke pre detské oči skutočne nie najvhodnejšia scéna, otec velí: "Bežte už spať. A nezabudnite sa pomodliť!" Film o chvíľu končí a medzi manželmi dochádza ku krátkej výmene názorov, na ktorý program prepnúť. Nakoniec sa dohodnú. Tá detektívka bude určite dobrá. A aj bola. Potom už nasledoval len program na zajtra a obrazovka je prázdna. Je čas vypnúť ten výdobytok ľudského umu.

Deň sa končí. Vlastne podľa hodín už dávno skončil. Unavení, s vysylenými očami a trochu aj s výčitkou v svedomí, že to mohli vypnúť aj skôr, idú spať. Biblia ostáva nedotknutá (pri utieraní prachu ju niekto v ten deň predsa len držal) a modlitba v polospánku je skôr formálnou povinnosťou.

Je nedeľné ráno. Rodinka, ktorá stihla prísť do zhromaždenia načas, teda cez úvodnú pieseň, sedí a hľadí na čelnú stenu s veršom Písma o vykupovaní času. Otec sa akosi nevie sústrediť na

vyhľadanie a navrhnutie druhej piesne oslavujúcej dielo Pána Ježiša. K modlitbe radšej nevstáva a dúfa, že brat, ktorý prišiel podľa plánu, vyplní celý čas pre službu Slovom Božím. Všetkým však včera nebol vôbec čas pripraviť si nejakú myšlienku k Pamiatke Pánovej. A opakovať tú spreď troch týždňov by asi nebolo vhodné. Navyše poznámky sa kdesi stratili.

Deti sú zase počas zhromaždenia plné zážitkov z toho, čo včera vstúpilo cez oči do ich mysle.

A mama? Tá má plnú hlavu starostí, ako stihne po zhromaždení uvariť obed. Veď včera to nestihla. "Keby tak bola obedňajšia prestávka dlhšia. Alebo nech už radšej tí bratia spoja zhromaždenia. Cez obed by nebol taký zhon. Neviem, ako to druhí stihnú."

A tak po záverečnom amen žiadne zdržiavanie rozhovormi či zbytočnými podaniami rúk a rýchlo domov. Veď ako ináč všetko zvládnuť v tomto upoňahanom svete? Naozaj, ako?

Jedno riešenie by aj bolo. Ale keď sa tak ťažko realizuje. Napríklad v týždni či včera, by stačilo byť pánom nad jedným jediným vypínačom od spomínaného "domáceho oltára", ktorému sa obetuje tak veľa času. A vieme vlastne komu sa ten čas naozaj obetuje? Bohu určite nie! Veď naplnenie verša o službe Hospodinovi z úvodu vyzerá iste úplne inak.

Prepáč, milá rodinka, ak máš pocit, že to bolo písané z návštevy vo vašej domácnosti a zbore. To bolo o tých druhých. Alebo snáď predsa...? va

Božia pomoc je najpotrebnejšia vtedy, keď vieme, čo máme robiť a nechceme to vykonať.

LÁSKA

*LÁSKA je prívetivá a shovívavá
má trpélivost,
i když už něco musela stokrát
opakovat.*

*LÁSKA se nerozčiluje,
nezná žárlivost,
nezávidí ostatním,
a také se po nich nemusí ve všem
opičit.*

*LÁSKA není rozpustilá,
nikoho nezneužívá,
ani slabé,
ani silné.*

*LÁSKA se nezviditelňuje,
nikdy neřekne:
"Koukej, co jsem přinesl do našeho
vztahu,
podívej, kdo jsem já - a co jsi ty?"
nebo: "Beze mne bys byl úplně
nula!"*

*LÁSKA není trapná,
nepohoršuje jiné
a ani se nepohoršuje nad jinými.
Jiní jsou pro ni Božím stvořením,
se kterým má určité svůj záměr.*

*LÁSKA nikdy nehledá to své:
Ty jsi tu pro něj nebo pro ni,
a vy oba jste tu pro Boha.*

Tým WIR podle 1K 13
(převzato z Botschafter des Friedens)

Čo s našimi hriechami

V modernej teológii sa zámerne vyhýbajú slovu hriech. Skôr sa hovorí o pošmyknutí, omyle, chybe alebo oklamaní satanom. Boh je však predovšetkým svätý a spravodlivý a zákonite nenávidí hriech, pričom na druhej strane má rád hriešnika a chce, aby všetci boli zachránení v diele svojho Syna Ježiša Krista. O ňom píše apoštol Pavol vo svojom druhom liste do Korintu: *"Toho, ktorý nepoznal hriechu, urobil hriechom za nás, aby sme my boli v ňom spravodlivosťou pred Bohom"* (5,21). Je to úžasná Božia milosť, že všetky naše hriechy vkladá Boh na Pána Ježiša, aby sa mohol dívať na nás ako na spravodlivých.

Už starozákonný Boží ľud veľmi dobre vedel, čo je hriech, že je to prestúpenie ktoréhokolvek Božieho prikázania. Vedeli to proroci, králi i kňazi. Hriech ich tlačil k zemi ako olovo a prichádzali zákonite Božie súdy. Pán Boh však už vtedy v akomsi predobrazu na svojho Syna nariadil obeť zvierat za hriech a dochádzalo k predivným premenám stavu srdca. Pozrime sa aspoň na niektoré miesta v Starom zákone, kde sa rieši problém hriechu.

Kráľ Dávid po svojom páde do hriechu vyznáva v 32. Žalme: *"Blahoslavený, komu je odpustený priestupok a hriech prikrýť! Blahoslavený človek, ktorému Hospodin nepočíta vinu a v jeho duchu nieto lsti"* (Ž 32,1-2).

Tu máme hneď tri procesy s hriechom a vinou:

odpustenie - prikrytie - nepočítanie.

Kedysi som počul príbeh dvoch bratov v kresťanskom zbore, ktorí sa dlhé roky hnevali a nevedeli si odpustiť. Až keď sa už jeden blížil k večnosti, napomenuli ho bratia, aby sa konečne zmieril so svojim hnevnikom, veď ako sa chce takto postaviť pred Boží trón? Starší brat riapokon podal mladšiemu ruku odpustenia a povedal: "Odpúšťam ti, brat môj, ale ti to nikdy nezabudnem!" Nuž, nie takto robí Pán Boh. Keď odpustí hriech, je navždy odpustený a aj zabudnutý. Nikdy viac nebude pripomínaný!

Niekedy sa stáva, že máme doma plno neporiadku a odrazu zbadáme, že k nám prichádza vzácna návšteva. I hneď zoberieme veľký obrus a haraburdie prikryjeme. Nie je to proste vidieť. Pán Boh však oveľa dôkladnejšie prikrýva naše hriechy, ak ich vyznáme a odpustíme. V Kristovej krvi je pre ne tá najlepšia skryša.

Niekedy nás zastaví dopravný policajt a začne nachádzať jednu vinu za druhou. Aká je to úľava, keď vyviazneme s malou pokutou alebo aj celkom bez nej. Pán nebude počítat naše hriechy, pretože ich všetky preniesol na svojho milého Syna, ktorý za ne zaplatil svojím životom na Golgote. V Starom zákone ešte nepoznali Kristovu obeť, ale Bohu už často konal tak, ako by platila. Už vtedy bol pripravený onen Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta! V 51. Žalme Dávid vyznáva svoj ťažký hriech oproti Bohu a prosí o **zhladenie - obmytie a - očistenie** hriechov, vín a prestúpení.

Zhladenie je čosi podobné, ako nám známe "vyžehlenie". Sú priestupky, pre ktoré sa bojí prísť dieťa k otcovi, žiak

k učiteľovi, učeň k majstrovi, podriadený k nadriadenému. Aké je to úžasné, keď vám odrazu povedia, že to máte "vyžehlené". Matka alebo ktosi iný vplyvný sa našiel, kto vaše viny zhladi. Niečo podobné, no v neporovnateľne väčšej miere tak robí Pán Ježiš Kristus u nebeského Otca. On nám dokonale "žehlí" naše hriechy, aby nás Otec mohol prijímať ako nevinných.

Obmývanie a očisťovanie je obyčajne denným procesom. V duchovnej oblasti na to potrebujeme vodu - Božie slovo a krv. V Starom zákone krv zvierat, v Novom zákone krv Kristovu. Aj tu však platí vyznávanie hriechu a jeho odpustenie. Pravda duchovné nohy viery sa nám podchvíľou na zaprášených cestách života zašpinia. Preto potrebujeme znova a znova prosiť Pána o očistenie. Najprv však musí byť celkom očistené srdce a potom už nie je problém očisťovania nôh, ako to povedal Pán Ježiš Petrovi. Prorok Izaiáš v 1., 38., 43. a 44. kapitole hovorí o hriechoch, ktoré Pán Boh

- z červených ako šarlát urobí belšie ako sneh,
- zahodí za chrbát,
- nebude na ne spomínať,
- zotrie ich ako mrákavu.

Pokiaľ ide o farebné vyjadrenie hriechu, vo svätom Písme je to farba čierna a v súvislosti s krvou aj farba červená. Čistota a svätosť symbolicky patrí pod bielu farbu. Čo už môže byť belšie ako sneh. Tak v Kristovej krvi zbeleli všetky naše hriechy, ktoré sme zložili pod Kristovým krížom.

Keď niečo zahodíme za chrbát, už to viacej nevidíme a ani si na to nespomíname. Je to proste za nami. Pán Boh takto nakladá s našimi hriechami. Sú aj navždy zotreté ako ťažká mrákava, ktorú teraz vystriedal slnečný jas.

V Novom zákone je tiež niekoľko pojmov ohľadne našich hriechov. Keď anjel zvestuje Márii a Jozefovi narodenie Ježiša, hovorí, že On

- zachráni

svoj ľud od ich hriechov.

Hriechy útočia, dorážajú, sužujú ducha, dušu i telo. Pán Ježiš iba vie pred nimi zachrániť! Keď Ján Krstiteľ po prvý raz uvidel Pána Ježiša, volá: *"Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta"*. Pán Ježiš z našich duší hriech

- sníma,

ak ho o to poprosíme a za jeho lásku poďakujeme.

Apoštol Pavol v liste Rimanom hovorí o

- ospravedlnení a - oslobodení

od hriechu. Akoby sme stáli pred súdnym tribunálom. Plní nespravodlivosti a pred nami dlhé, ťažké väzenie. Odrazu prichádza oslobodzujúci rozsudok. To je úľava! Takto to urobil Pán Boh s nami a s našimi hriechami pre drahú obeť Pána Ježiša Krista.

V liste Židom sú ešte zmienky o **zmierení, - odstránení a - vynesení hriechov na drevo kríža.**

To všetko a ešte mnoho iných vecí pôsobí obeť Pána Ježiša namiesto nás na golgotskom kríži. Patrí mu za to naša chvála a pocta. Ale aj vrúcna túžba: Už nikdy žiadny hriech!

jk

* * * * *

*...aby ste boli bez úhony
a úprimní, bezvadné dietky
Božie uprostred tohoto
prevráteného a skazeného
pokolenia.*

Fp 2,15

Pán Ježiš príde pre Cirkev

O svojom príchode hovoril Pán Ježiš učeníkom pred zatknutím vo večeradle: "V dome môjho Otca je mnoho príbytkov, keby nebolo tak, či by som vám bol povedal: Idem vám pripraviť miesto a keď odidem a pripravím vám miesto, zase prídem a poberiem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja? A cestu, kam idem, znáte... Neopustím vás ako siroty, prídem k vám. Ešte máličko, a svet ma viac neuvidí, ale vy ma uvidíte, pretože ja žijem aj vy budete žiť. V ten deň poznáte, že ja som vo svojom Otcovi, a vy ste vo mne, ako ja som vo vás." (J 14,2-4;18-20) Zamyslime sa nad týmto zasľúbením, ktoré je v evanjeliách jedinečné a zapísal ho iba Ján.

A) Najprv si musíme ujasniť rozdiel v pojmoch "príbytky" a "miesto". Niekedy sa oba pojmy stotožňujú, ale Pán Ježiš hovorí, že príbytkov v dome Otca je mnoho, netreba ich pripravovať. Čo treba pripraviť, je miesto v nich aj pre učeníkov.

O príbytkoch v nebesiach čítame v liste Júdovom: "... Pán...anjelov, ktorí si neuhájili svoje panstvo, ale opustili vlastný príbytok, vo tme vo večných putách na súd veľkého dňa drží" (v.6). Anjeli majú v nebesiach svoje príbytky, teda miesta, určené Stvoriteľom k ich prebývaní. Predstaviť si tieto príbytky nedokážeme, nemáme o nich podrobnejšie správy. Júda tu napísal, že niektorí anjeli opustili tieto príbytky. Kam odišli? Určite vieme, že to bolo proti Božej vôli, odišli na miesto, kam ísť nemali, inak by ich predsa Pán nedržel vo večných putách k súdu. Niektorí bibliisti sa domnievajú, že títo padlí anjeli sú

"synovia Boží" v 1M 6,2, ktorí si brali za ženy "ľudské dcéry" a ony im rodili "obrov". Zmieňuje sa o tom aj E. Sauer (v knihe Svitání spásy světa, str. 57), ktorý uvádza mená biblistov, ktorí sa takto dívali na pád anjelov, ale aj tých, ktorí v tomto spojení "synov Božích" a "ľudských dcér" videli zmiešané manželstvá medzi pokoleniami Seta a Kaina.

O páde anjelov píše aj Peter: "Lebo Boh neodpustil ani anjelom, ktorí zhrešili, ale zvrhol ich do podsvetia a v reľaziach temna dal ich strážiť až do súdu." (2Pt 2,4) Zrejme "hriech" týchto anjelov je ten istý, o ktorom píše Júda. Paul Taine, veriaci Žid, napísal (v knihe Cesta vesmírem, str. 10) o týchto "obroch", že to boli vlastne "nadľudia", potomkovia vesmírnych bytostí. V hebrej. texte je tu (podľa neho) slovo "nephilim", z ktorého vzniklo slovo Rephaim=Refájci, v preklade tiene. "Mŕtvi neožijú, tiene (Rephaim) zomrelých nevstanú; preto si ich strestal a zničil a vyhubil si všetku spomienku na nich." (Iz 26,14) V ekumenickom českom preklade je "stíny nepovstanou". Pokiaľ by sme prijali tento výklad, potom zrejme "obri" po potope boli iní ako "obri" pred potopou, pretože o manželstve "Božích synov" s "ľudskými dcérami" po potope nielo v Písme zmienky.

Je však vážna námietka tých, ktorí sa prikláňajú k druhému pohľadu - t.j., že nešlo o anjelov. Pán Ježiš v odpovedi na chyták saducejov ohľadne ženy, ktorá mala sedem mužov, odpovedal: "Dietky tohto veku sa ženia a vydávajú. Ale tí, čo boli uznaní za hodných dôjsť

tamtoto sveta a vzkriesenia z mŕtvych, tí sa ani neženia, ani nevydávajú. Lebo ani umrieť nemôžu viac, pretože sú anjelom rovní a ako synovia vzkriesenia sú synovia Boží." (Lk 20,34-36) Z týchto Pánových slov možno usúdiť, že anjeli sa neženia ani nevydávajú, nemajú teda ani schopnosť plodiť deti. Vystupujú ako muži, nikde nenájdeme zmienku o anjelovi-žene. To, že anjeli na zemi sa ukázali v nebeskom tele, že jedli, vieme z radu biblických miest. Veľkým tajomstvom je vzkriesené telo Pána Ježiša, ktorého sa mohli učeníci dotýkať, v ktorom jedol s nimi.

Záverom k tejto otázke teda môžeme povedať, že nevieme, kde padli anjeli odišli, keď opustili svoje príbytky. Sú držaní v podsvetnom žalári (gr. tartarus) k súdu. Okrem týchto padlých anjelov sú ďalší, "tretina nebeských hviezd" (Zj 12,4), ktorých strhol Lucifer pri svojom páde. Tieto padlé nebeské bytosti sú v "nebesiach", ako čítame v liste Efezským: "Veď náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám a mocnostiam, proti pánom sveta tejto temnosti, proti zlým duchom v nebesiach." (6,12) Tiež majú svoje "príbytky", svoje miesto pôsobenia.

V knihe Jóbovej čítame o tom, že "Istého dňa, keď sa synovia Boží prišli postaviť pred Hospodina, prišiel medzi nich aj Satan." (1,6) Kde boli títo anjeli, odkiaľ prišli pred Hospodina? V knihách Daniela a Zjavenia vidíme rôzne služby anjelov, môžeme teda hovoriť o ich "príbytkoch", v ktorých slúžia Bohu.

B) V týchto nebeských príbytkoch však nemali miesto ľudia. Verím, že až do vzkriesenia Pánovho do týchto nebeských miest nemohol prísť ani jediný človek, hoci v Starom zákone čítame zvláštne príbehy niektorých verných Božích mužov.

a) Enocha si vzal Pán Boh, keď mal 365 rokov: "Enoch chodil s Bohom; ale zrazu ho nebolo, lebo Boh ho vzal." (1M 5,24) Môžeme sa pýtať: Kde ho Boh vzal? K sebe do slávy? V liste Židom sa dočítame, že bol uchvátený vierou, aby nevidel smrti, a nenašli ho viac.

b) Ani Mojžišovo telo ľudia nenašli, lebo ho pochoval Hospodin v Moábskej doline (5M 34,6). O Mojžišovo telo mal spor archanjel Michal so Satanom (Jú 6).

c) O Eliášovi čítame, že "Keď mal Hospodin vyzdvihnúť Eliáša vo víchrici do neba...a Eliáš vystúpil vo víchrici na nebo" (2Kr 2,1.11).

O Mojžišovi a Eliášovi vieme, že sa obidvaja ukázali na vrchu premenenia Pánovho a zhovárali sa s Ním (Mt 17,3). Mali už vzkriesené telá? Mojžiš zomrel, jeho telo pochoval Hospodin, ale Eliáš nezomrel. Mal teda premenené telo, také, aké mal Pán Ježiš po vzkriesení? Prišli obidvaja z nebeských príbytkov, od Božieho trónu, "dole" na zem? Pavel Korintským píše, že Kristus bol vzkriesený z mŕtvych ako "prvotina z umretých" (1K 15,20). To znamená, že nikto pre Pánom Ježišom nebol vzkriesený do nového tela, teda ani Mojžiš. Sme ďalej premýšľať a povedať, že nikto z ľudí nebol premenený do nového tela - nebeského - pred vzkriesením Pána Ježiša? Verím, že áno. Ani Enoch, ani Eliáš. Aj vzkriesená dcéra Jairova, mládenec z Naimu a Lazar museli ešte raz zomrieť, lebo pri ich vzkriesení sa duch a duša vrátili do zemskeho smrteľného tela a nie do nebeského.

Mojžiš a Eliáš sa ukázali s Pánom Ježišom na hore premenenia ako duchovné bytosti, obdobne, ako sa ukázal Samuel Saulovi (1Sa 28,6-20).

Veštica z Ěn-Dór videla Samuela vystupovať zo zeme ako starého muža odiateho plášťom. Pri špiritistických vyvolávaníach pôsobia zlí duchovia, ktorí hovoria rečou zomrelých, ale tu sa stala výnimka. Z ríše mŕtvych prichádza Samuel, aby zvestoval izraelskému kráľovi Hospodinovi súd, o ktorom Samuel hovoril ešte keď na zemi žil. Môžeme mať mnoho otázok. Napríklad: ako Samuel v ríši mŕtvych vedel, čo sa deje na zemi a čo Hospodin urobí na druhý deň? To je Božie tajomstvo, ktoré nám nepatrí, aby sme ho odhaľovali. Ale zo Samuelovho príbehu môžeme usudzovať, že podobne Hospodin dovolil, aby duchovia a duše Mojžiša a Eliáša opustili ríšu mŕtvych a zhovárali sa s Pánom Ježišom. Ako to, že ich mohli traja učeníci vidieť a poznať, zostáva tiež tajomstvom. Ale tento príbeh nám hovorí, že hoci Mojžiš a Eliáš odišli z tohto sveta odlišne, boli spolu na jednom mieste, a to v ríši mŕtvych, v šeole.

Pred Boží trón nemohol prísť žiaden človek, lebo hriechy ľudí ešte neboli odstránené. Krv zvierat hriechy iba prikrývala, nemohla ich zahľadiť, odstrániť (Žd 10,4). Krv a popol zvierat posväcoval k telesnej čistote (Žd 9,13), ale Pán Ježiš "svojou obeťou zahľadil hriech" (Žd 9,26). Pán Boh síce po vylíati krvi nevinného obetného zvierata hriech človekovi odpustil, netrestal ho hneď na zemi zaň, ale naň nezabudol. Vina bola stále uvedená v knihách skutkov, nebola vymazaná. Ale na základe obeti Pána Ježiša Pán Boh "na ich hriechy a na ich nepravosti nepomyslí viacej" (Žd 10,17).

C) Preto Pán Ježiš povedal učeníkom, že im ide pripraviť miesto v príbytkoch Otca. Kde mal toto miesto pripraviť? V nebesiach, v dome svojho Otca? Niekedy počujeme, že Pán Ježiš

nám teraz "pripravuje" miesto, že ešte stále nie je pripravené, lebo sa nevrátil, neprišiel zase. Kde sa chystal odísť, o akej to ceste hovoril? Vedeli učeníci, kam ide? Tomáš odpovedal za všetkých: "Nevieme, Pane, kam ideš." Potom im Pán Ježiš povedal o sebe, že je tou Cestou k Otcovi. Mohli by sme z toho odvodiť, že Pán Ježiš išiel k Otcovi. Ale vtedy ešte k Otcovi nešiel, keď ich opustil. Povedal to Márii Magdaléne po svojom zmŕtvychvstaní: "Nedotýkaj sa ma, lebo som ešte nevstúpil k Otcovi, ale choď k mojim bratom a povedz im: Vstupujem k svojmu Otcovi a k vášmu Otcovi, k svojmu Bohu a k vášmu Bohu." (J 20,17)

Myslím, že aj keď sa Pán Ježiš ukazoval 40 dní po svojom zmŕtvychvstaní učeníkom, že k Otcovi odišiel po vzkriesení, po rozhovore s Máriou Magdalénou. Ale neodíšiel k Otcovi natrvalo, nenechal učeníkov ako sirotky. Vrátil sa k nim. Ešte v ten večer vo večeradle im povedal ďalšie slová: "Máličko a nevidíte ma; zase máličko, a uvidíte ma." Keď tomu učeníci nerozumeli, dodal: "...teraz máte zármutok, ale zase vás uvidím a srdce bude sa vám radovať." (J 16,16.23) Pán Ježiš hovoril o dvoch odchodoch a o dvoch príchodoch:

- odchod na malú chvíľu, keď bude zabitý a pochovaný,

- príchod po tomto krátkom odchode, keď Ho svet neuvidí, ale učeníci áno;

- odchod na dlhú dobu, keď sa vráti k Otcovi, ale pošle im Ducha pravdy, Radcu (J 16,7),

- príchod po tejto dlhej dobe, keď si učeníkov poberie k sebe, aby aj oni boli tam, kde je On.

Podľa toho aj my môžeme očakávať dva Pánove príchody:

1. Pán príde prvýkrát pre nás, keď nás smrťou vezme k sebe, našu duchovnú podstatu (ducha a dušu),

2. druhýkrát príde, keď nás vezme vzkriesených k sebe, aby sme s Ním boli naveky.

Tí, ktorí v dobe Jeho príchodu pre Cirkev budú žiť na zemi a budú patriť do Jeho Cirkvi, zažijú len jeden príchod, keď v okamihu budú premenení a takto pôjdu k Pánovi.

Z toho, čo sme si tu povedali, smieme hovoriť o dvoch pripravách onoho miesta v Otcových príbytkoch:

- Pán Ježiš odišiel na Golgotu položiť základ pre to, aby všetci, ktorí budú Jeho krvou obmytí, mohli ihneď zo sveta odísť do nebies, k Otcovi. Už nie do ríše mŕtvych! Z tohto pohľadu je miesto u Otca pripravené a Pán Ježiš sa mohol vrátiť k učeníkom a potešiť ich.

- Pán Ježiš je v nebesiach ako záruka toho, že príde deň, keď sa vráti na zem, ale len v oblaku, nebude po tejto zemi kráčať, a vezme si v okamihu svoju Cirkev k sebe.

má nyní plné právo i moc, aby moc smrti a její panování nad člověkem zničil. Otec mu dal moc nad každým člověkem a On má klíče pekla (hádesu) i smrti (J 17,2, Zj 1,18). (Řecké slovo "hádes" znamená rozdělené místo, kde se nacházejí dočasně duše všech zemřelých nevěřících i duše zesnulých v Kristu. Nevěřící čekají na den konečného Božího soudu, kdežto věřící očekávají den slavného vzkříšení a příchod svého Pána a Spasitele pro svoji církev). Zde se mluví o těch, kteří jsou Kristovi. Rodina Kristova sestává ze všech vykoupených a tito patří Kristu a budou všichni obživeni při prvním vzkříšení, které začalo Kristem, prvotinou zesnulých. Ale každý ve svém pořádku: prvotina Kristus, potom ti, kteří jsou Kristovi při jeho příchodu (1K 15,23). Když se blížil odchod Pána Ježíše z tohoto světa, potěšoval své učedníky slovy: "Nermuťte se srdce vaše. Věřte v Boha, i ve mne věřte. V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. Jduť, abych vám připravil místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a poberu vás k sobě samému, a byste, kde jsem já, i vy byli." (J 14,1-3). Svět viděl naposledy Pána Ježíše Krista na golgotském kříži a nebude Ho více viděti, až přijde z nebe v plameni ohně, aby uvedl pomstu na ty, kteří neznají Boha a neposlouchají evangelium Pána našeho Jezukrista - kteříž pomstu ponosou, věčné zahynutí od tváří Páně a od slávy moci jeho (2Te 1,7-9). Nikdo z nevěřících lidí Krista po jeho vzkříšení neviděl, viděli ho jen ti, kteří ho milovali a věřili v něho (J 14,19).

Jakmile bude naplněn počet vykoupených a poslední úd bude připojen k jeho tělu - Cirkvi, přijde, aby byl oslaven ve svých svatých a předivný ukázal se ve všech věřících a bylo tak kuru-

PRVNÍ A DRUHÉ VZKŘÍŠENÍ

(Pokračování z 1. čísla str. 16)

Veškeré lidstvo jako potomstvo Adamovo propadlo následkem hříchu pod moc toho, který má vladařství smrti. Nikdo není vyloučen z této smutné skutečnosti. Přišel však druhý, poslezení Adam (Pán Ježiš) a dokonale oslavil Boha tam, kde první člověk padl. Dokonal dílo vykoupění, které mu bylo od Otce připraveno, aby je konal. V důsledku své smrti a svého vzkříšení

nováno jeho dílo vykoupení (2Te 1,10). Tehdy jeho hlas pronikne do hrobu vykoupěných, ti ho uslyší a budou vstávat z hrobů ke vzkříšení života (viz J 5, 25; 1Te 4,16-17). To je **první vzkříšení - vzkříšení života.** (Zj 20,6).

Ostatní mrtví nebudou vzkříšeni a budou obživeni, až uplyne tisíc let Kristova kralování na této zemi. Budou to všichni, kteří nepřijali Krista jako Spasitele (1Te 4,13). Bude to **vzkříšení k soudu.** V této hodině uslyší všichni, kteří jsou v hrobech, hlas Božího Syna. Byť i prach jejich těl byl rozmetán větrem, i kdyby zahynuli ve válkách, utonuli v moři, byť i lidskému oku zmizela jakákoliv stopa po někdejším těle, Bůh je všechny najde. I moře bude přinuceno, aby vydalo své mrtvé, byť se i v dnešní moderní době sta a tisíce nechaly po smrti spálit, Bůh je opět vzkřísí a přivede na soud až naposled, když nebesa i země pomínou (viz Zj 20, 11-15): *"I viděl jsem trůn veliký bílý a sedícího na něm, před jehož tváří utekla země i nebe a místo jim není nalezeno. I viděl jsem mrtvé, malé i velké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevřeny jsou. A jiná kniha také jest otevřena, to jest kniha života, i souzení jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých. A vydalo moře mrtvé, kteří byli v něm, také smrt i peklo (=hádes) vydali ty, kteří v nich byli, i souzení jsou jeden každý podle skutků svých. Smrt pak a peklo uvrženi jsou do jezera ohnivého, a toť jest smrt druhá. I ten, kdo není nalezen v knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého."*

Uvedli jsme zde jen několik citátů a míst z Božího Slova, ačkoli je jich mnohem více, které nám objasňují náš předmět. Při obou vzkříšeních, jak při prvním, tak i při druhém, se jedná

o vzkříšení těla. To jsou základní pravdy Písem svatých. Pro nevěřícího člověka je pravda o vzkříšení těla nadmíru vážnou, pro věřícího znovuzrozeného člověka nádhernou a slavnou, jak čteme v 1. Korintským 15,42-44.

Chceme se nyní ještě zmínit o pořadí různých období prvního vzkříšení. Ve Zj 20,4 je řeč ještě o jiných svatých, kteří rovněž patří k nevěstě Kristově, tedy k prvnímu vzkříšení. Jsou to mučedníci a svatí z velikého souzení, kteří se neklaněli šelmě, ani jejímu obrazu a zaplatili svoji víru a věrnost životem. Tito budou na konci velkého souzení opět vzkříšeni, až se Kristus zjeví ve své slávě, aby s ním vešli do tisíciletého království. Tito mučedníci patří tedy ještě k prvnímu vzkříšení a tvoří jeho zakončení. Po ukončení tisíciletého království budou vzkříšeni ti, kdo zůstali v hrobech, jak již bylo dříve uvedeno, k poslednímu soudu. To bude **druhé vzkříšení** mrtvých a **vzkříšení** všech k poslednímu soudu a odsouzení - a potom bude konec (1K 15,24) *"Nejposlednější pak nepřítel zahluzen bude smrt"* (1K 15,26 viz také Zj 20,14).

Děkujeme denně našemu drahému Pánu a Spasiteli, že nám svou smrtí na kříži vydobyl věčné spasení a že nás učinil schopnými být účastni prvního vzkříšení k životu věčnému. Druhé vzkříšení bude údělem těch, kdo zanedbali dobu milosti a vzácnou příležitost ke spáse v Kristu Ježíši. Nyní je ale ještě čas příhodný. Co budeme tedy činit, abychom dělali dílo Boží? *"Totof jest to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož On poslal"* (J 6,28-29).

"A až mu podřídí všechno, pak i sám Syn se podřídí tomu, jenž mu podřídil všechno, aby byl Bůh všechno ve všem" (1K 15,28).

Sl

Psychologové varují stále důrazněji:

Televize ničí rodinný život

Varování lékařů a psychologů jsou stále důraznější. A přesto se zdá, že jejich hlas není vůbec anebo aspoň ne správně slyšet. Rodinný život se odehrává stále více před televizorem. Každý Němec tráví před obrazovkou denně 196 minut, to je více než tři hodiny. Tak to bylo konstatováno při jednom symposiu v Münsteru. Přitom tendence je narůstající.

Ponejvíce ohroženy jsou zejména děti a mládež, kteří již od předškolního věku stráví před zářící obrazovkou šest až sedm hodin.

Není divu, že to vede k pasivitě, k nedostatku fantazie, k neschopnosti zaměstnat se sám anebo původními hrami.

Vinu na tom mají, jak to psychologové plně potvrzují, především rodiče. Dnes pracují zpravidla oba. Vydělat peníze, udržet si jméno, to je to, co dnes platí. Společnost je orientována výlučně konzumním způsobem. Zde je nutné přehodnocení. Rodiny se musí znovu zamyslet nad tím, co je jejich vlastní smysl a cíl. Rodina musí být opět uznána jako součást společnosti, ve které každý, ať už je velký nebo malý, se má cítit bezpečný. Společnost, kde se problémy neřeší tlačítkem na televizoru, nýbrž vzájemným rozhovorem, ve vzájemném naslouchání.

Šance na změnu jsou dnes tak velké, jako nikdy. Máme přece tolik vol-

ného času jako nikdy předtím. Ale ten je nutno využít smysluplně.

(Die Wegweisung 7+8/94)

Není to také náš problém, v naší vlasti, v mnoha rodinách? Kolik hodin trávím před obrazovkou, a kolik mé děti? Co vlastně dělají ve volných chvílích? Nejsem zde také dlužen či dlužna? Využívám svůj volný čas pro svého Pána? Vyznáváme přece, že jsme svůj život odevzdali Pánu, nebo ne? Kéž nám Pán dá, abychom i zde svůj dluh nenechali narůstat. tp

přečetli jsme za vás...

Každá biblická hodina má mít ve své vnitřní podstatě dvě důležité části. Jednu naučnou, ve které sloužící bratr vykládá text, vysvětluje děj, objasňuje slova, myšlenky a vnitřní hodnoty Písma svatého. Tomu se říká exegeze. Je to část více teoretická, objektivní. A druhá část je praktická, subjektivní, která obsahuje převedení Božích pravd, příkazů, rad a napomenutí do života. Tomu se říká homilie.

K rozhovorům nad Písmem jsou biblické kroužky či skupinky, které vede duchovně zkušený křesťan. Rozhodně si nepředstavují berienské (Sk 17,11) jako "diskusní kroužek"! V diskusi jde o to, toho druhého přesvědčit o svém výkladu, svém pohledu a své pravdě... Avšak pravda je stejná včera, dnes a až na věky. A centrem Bible je Pán Ježíš, on je ta Pravda (J 14,6).

(Bratrská rodina 1/95, s. 15)

I. Základy histórie sveta a ľudstva

Grécke slovo "genesis" znamená "narodenie", "zrod" a v rozšírenom význame i "počiatok". Prvá kniha Biblie - *Prvá kniha Mojžišova*, ktorá sa nazýva tiež *Genesis*, je kniha počiatkov. V nasledujúcom seriáli úvah chceme sa zamýšľať nad jej obsahom trochu inak, ako sme zvyknutí. Nie alegoricky - s hľadáním príkladov a poučení pre kresťanský život, ale vedecko-teologicky - so snahou vystihnúť jej prvotný, bezprostredný zmysel.

Kniha Genesis je snáď najdôležitejšou knihou, ktorá bola kedy napísaná. Celá Biblia je ovšem tou knihou, ktorá mala a má najväčší vplyv v dejinách.

Biblia je však zbierkou mnohých kníh a kniha Genesis je základom ich všetkých.

Kniha Genesis podáva *živú správu o počiatku všetkého*. Budúcnosť je v nej zviazaná s minulosťou. Názor ľudí na ich počiatok nevyhnutne určuje ich názor na zmysel a určenie ich života. Viera človeka v jeho počiatok v rukách všemohúceho, svätého a láskyplného Boha nutne predpovedá predivný božský účel v jeho živote a v dejinách celého ľudstva. Duchovné porozumenie obsahu knihy Genesis je preto predpokladom poznania Boha a jeho úmyslov s človekom.

Kniha Genesis podáva *dôveryhodnú správu o počiatkoch všetkých základných skutočností vesmíru a života*. Uvedieme aspoň nasledujúce z nich:

1. Počiatok vesmíru

Kniha Genesis stojí samotná so správou o skutočnom a zvláštnom

stvorení priestoru, hmoty a času. Jej prvý verš je jedinečný v celej svetovej literatúre, filozófii a vede. Všetky ostatné správy o vzniku sveta (kozmogonické systémy) predpokladajú prvotnú prahmotu alebo praenergiu, z ktorej boli všetky podstaty vytvorené nejakým procesom.

2. Počiatok poriadku a zložitosti

Poriadok a zložitosť nikdy nemôžu vzniknúť samovoľne a náhodne - vždy sú zrodené prvotnou príčinou, ktorá ich naprogramovala. Prvého a najvyššieho Programátora a ním naprogramované skutočnosti a ich účely nachádzame v knihe Genesis.

3. Počiatok slnečnej sústavy

Zem, Slnko, Mesiac a planéty i všetky nebeské hviezdy boli stvorené Stvoriteľom neba i zeme. On ich uviedol do pohybu a dal im zákony, ktoré poslúchajú.

4. Počiatok atmosféry a hydrosféry

Zem je jedinečne priodená obalom vôd oceánov a morí a obklopená plyným dusíkov-kyslíkovým obalom ovzdušia, ktorý je nutný pre život. Obal takéhoto zloženia nemá žiadna iná planéta.

5. Počiatok života

Zázraky znovuvytvárania života a takmer nekonečná zložitosť vprogramovaná do genetickej sústavy rastlín a zvierat sú vysvetliteľné iba zvláštnym činom Božieho stvorenia.

6. Počiatok človeka

Človek je najorganizovanejšia a najzložitejšia skutočnosť a bytosť vo vesmíre. Obsahuje nielen nevyčísliteľné fyzikálno-chemicko-biologické súčasti, ale aj prirodzenosť, ktorou vníma ab-

straktné skutočnosti dobra, pravdy, krásy, lásky a i. a ktorá je schopná uvažovať o sebe samej - i o svojom zmýšľaní a čítení.

7. Počiatok manželstva

Pozoruhodné zriadenie (inštitúcia) jednoženského manželstva a domova v patriarchálnej spoločenskej kultúre je taktiež opísané v Genesis ako pôvodné ustanovenie samého Stvoriteľa. Všetky porušenia tohto zriadenia spôsobili ľudia neskôr.

8. Počiatok dobra a zla

Pôvodcom dobra, pravdy, krásy, lásky a ďalších skutočností, vzácných pre človeka, je sám Stvoriteľ. Sú to neoddeliteľné vlastnosti jeho bytosti. Počiatok mravného a telesného zla vysvetľuje Genesis pôsobením Božieho a ľudského nepriateľa, Satana, ako dočasné votrenie sa do Božieho dokonalého sveta. Boh ho pripustil ako cenu za slobodnú vôľu a konanie človeka a preto, aby sa zjavil i ako Vykupiteľ ľudí a tvorstva.

9. Počiatok reči

Kniha Genesis podáva správu nielen o tom, ako človek začal hovoriť, ale i o vzniku rôznych jazykov a tým aj skupín ľudí, ktorí nimi hovoria.

10. Počiatok vlády

V Genesis je opísaný vznik a vývoj systému ľudskej vlády, v ktorom sa poriadok v spoločnosti udržuje pomocou zákonov a trestov za ich porušovanie.

11. Počiatok civilizácie a kultúry

Kniha hovorí o začiatku takých prvkov ľudskej civilizácie a kultúry, ako je stavba miest, výroba kovov, obrábanie pôdy, chov dobytka a obchod, hudba, písomníctvo, výchova a i.

12. Počiatok rás a národov

Iba kniha Genesis dáva uspokojúcu odpoveď na to, ako sa z jedinej

pôvodnej rasy vyvinuli viaceré rasy a mnohé národy.

13. Počiatok náboženstva

Množstvo a rôznosť náboženstiev vykazuje spoločné vedomie, že tu musí byť konečná Pravda, o poznanie ktorej majú ľudia usilovať. Túto charakteristiku ľudského vedomia, ako aj vznik pravého uctievania pravého Boha ukazuje Genesis.

14. Počiatok vyvoleného ľudu

Záhadu izraelského národa možno vysvetliť iba v časových hraniciach vzniku Izraela na základe Božieho vyvolenia, ako je to vyložené v knihe Genesis.

Kniha Genesis je takto skutočným základom všetkej pravej histórie, ako aj filozofie a vedy vôbec. Je však predovšetkým základom Božieho zjavenia, daného ľuďom v Biblii. Zo žiadnej inej knihy Biblie nie je toľko citátov alebo zmienok v jej ostatných knihách ako práve z Genesis. V Novom zákone je najmenej 165 takých citátov alebo zmienok z rôznych oddielov knihy Genesis. Mnohé sa opakujú viackrát, takže ich je dovedna vyše 200. Je príznačné, že práve prvých 11 kapitol Genesis, proti ktorým viedli najviac útokov neverci a skeptici, malo najväčší vplyv na Nový zákon. Z každej z týchto kapitol je niečo citované alebo zmienené v Novom zákone. Sám Ježiš Kristus citoval alebo narážal na obsah prvých 7 z týchto kapitol.

V žiadnej zo zmienok Starého či Nového zákona z Genesis niet ani stopy po tom, žeby ich pisatelia boli hľadeli na osoby alebo udalosti v Genesis ako na vybájené (mytologické). Práve naopak, oni hľadeli na knihu Genesis ako na nepochybne historickú, pravdivú a autoritatívnu. Preto je úplne nemožné, aby niekto zavrhol historickosť

GENESIS

úvahy nad knihou počiatkov

a božskou autoritu knihy Genesis bez toho, aby v konečnom dôsledku zároveň nepodkopával a neodmietol autoritu ostatnej Biblie.

Musíme sa rozhodne postaviť proti každému pokusu mytologizovať alebo nesprávne alegorizovať správu knihy Genesis. Bola napísaná ako trizva história, božsky inšpirované vysvetlenie o počiatku všetkého. Nikto nemôže dúfať, že dosiahne pravdivé a plné poznanie čohokoľvek bez základného prijatia a porozumenia počiatkov všetkého, ako o nich podáva správu kniha Genesis. spr. jh

Zprávy ze světa misie...

V súčasnej dobe žije na svete celkom 5 757 mil. obyvateľ. Z toho je 32,8% kresťanov (1 734 mil.), 19,6% muslimov (1 035 mil.), 18,3 ateistov (969 mil.), 13,5% hinduistov (716 mil.), 11,6% buddhistov (613 mil.).

Z 11 874 národov zeme evanjelium ešte neproniklo do 3 915, kde viac než polovica obyvateľ nikdy neslyšela evanjelium. Ve 2 546 národoch slyšelo evanjelium viac než 50% obyvateľ. 5 413 národov je prevažne kresťanských s viac než 60% kresťanov.

Na svete sa hovorí 6 528 jazykmi. V roku 1990 bola Biblia preložená do 1 964 jazykov: 276 má celú Bibliu, 676 Nový zákon a 1 012 niektoré časti Písma. V súčasnej dobe sa pracuje na 1 999 prekladoch. Na svete je 21% analfabetov (1 100 mil. ľudí). jos

Chile

Do 30% obyvateľov tohto andského štátu sú dnes evanjelicky orientovaní kresťania. Žiaľ, mnohým, vrátane vodcov chýba duchovná hĺbka a praktické prejavy kresťanstva. Veľkým problémom sa javí roztrieštenosť kresťanov. Je tu takmer 5 000 rôznych spoločenstiev. Pán Boh však pracuje aj s Latinskou Amerikou a neustále pribúda zachránených krvou Pána Ježiša Krista.

Izrael
Jeruzalem má dnes vyše 570 000 obyvateľov a neustále sa ich počet zvyšuje. Potešiteľné je, že tu pôsobí už sedem mesiáškych židovsko-kresťanských zborov.

Palestínčania by radi vyhlásili Jeruzalem za svoje hlavné mesto, no marocký kráľ Hassan II., ktorý v Casablance viedol v decembri 1994 vrcholnú konferenciu islamských štátov, povedal: "Myslím, že je to púhy výplod fantázie, že by sme my, moslimovia, mohli kedykoľvek Jeruzalem politicky ovládať".

Čína

Čínska vláda povolila tlačiarňu v Nanjingu na rok 1995 tlač ďalších 2,5 miliónov Biblií. Tak opustí koncom roku 1995 tlačiareň, založenú v roku 1987, desať milióny výtlačkov Biblie. Biblia sa tak stáva po spisoch Mao Ce Tung najrozšírenejšou knihou v Číne. No vonkajší tlak na kresťanov zo strany vlády nepoľavil. Skôr naopak. Zbory rastú, aj keď sa musia stretávať prevažne v ilegálnosti. Súčasný počet kresťanov v Číne sa odhaduje na 50 až 70 miliónov.

Irak

Počet kresťanov v Iraku neustále rastie, hoci je z 20 miliónov obyvateľov stále takmer 95% moslimov. V poslednom čase prestala vláda obmedzovať dovoz kresťanskej literatúry, ktorá je u obyvateľstva veľmi obľúbená. Záujem o kresťanstvo vzrástol i v dôsledku vojny v Perskom zálive, kedy mnohí ľudia stratili istotu a sú otvorení pre kresťanské posolstvo.

vybral jk

Konferencie kresťanskej mládeže

Podhradí '95

Takové tabule mohli čistiť vodiči automobilov, projíždějící ve dnech 5.-8.5. 1995 osadou Podhradí u Vítkova na severní Moravě. Tamější SOU obývaly po tři dny dvě stovky mladých lidí z celé České republiky. Tématem pobytu bylo téma navýsost aktuální pro všechny křesťany - Učednictví.

V sobotu dopoledne si účastníci vyslechli přednášky Co přináší učednictví. Bratr **Petr Vařura** uvedl, kdo je učedník a co to znamená být učedníkem. Je jím každý, kdo věrou přijal Pána Ježíše a znamená to učit se, mít učitele a poslouchat jej. Upozornil, že učednictví nic nezaručuje, že je to příležitost k životu. Zajímavé a k zamyšlení bylo **programové prohlášení sboru**: "Naším cílem je oslavovat Boha tím, že budeme získávat učedníky ze všech skupin lidí (bez ohledu na věk, stav, zdraví, majetek, rasu atd.) a rozmnožovat církev tak, aby věřící sloužili Bohu všelijakým způsobem, získávali všechny pro Krista a více se Kristu podobali.

Tomáš Pala hovořil o komplexnosti učednictví. Je to celek se dvěma zásadními oblastmi: získávání učedníků (Mt 28,19.20) a jejich začlenění do obecnosti církve, kde se učí nejen kresťanskou doktrínu, ale zachovávat všechno, co jsem přikázal vám. Zanedbání misie vede k uzavřenosti a ztrnulosti církve, zanedbání obecnosti vede k tomu, že lidé nemají domov, jsou jako ovce bez pastýře a vrací se zpět do světa. Misie a obecnost jsou dvě nohy církve - jedna bez druhé nemůže být.

Být učedníkem znamená ztrátu: kariéry, svobody, pohodlí a rodinného klidu, soukromí, mnoha cílů. Učedník naráží na nepochopení nejen nevěřícího okolí, ale mnohdy i bratří, setkává se se závistí, nevděkem a podezíráním. Dostane se do problémů, které by jinak neměl. Na druhé straně má velkou odměnu od Pána.

Dále mladé lidi oslovili nejstarší účastníci, manželé **Davidovi** z Opavy. Sestra Davidová připomněla, že nejdůležitější je postavit učednictví na pravém základu. Není třeba se domnívat, že je náš **povinností** sloužit, jde o to, abych **oslavil** svého Pána. Neptejme se, co ještě **musím**, ale co ještě **možu** pro něj udělat. Přitom se vzájemně vychováváme - nejen rodiče děti, ale i děti rodiče. Bratr **Zdeněk David** nám připomněl, že je třeba vyrovnaného zapojení všech tří složek naší bytosti (ducha, duše i těla).

Nedělním tématem byly **Podmínky učednictví**.

V neděli nás oslovili netradičním společným vystoupením bratří **Pavel Vopalecký a Milan Štunc**. V návaznosti na své osobní zkušenosti z mládí nám připomenuli princip učednictví z 2Tm 2,2:

"A co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěť to věrným lidem, kteří budou schopni učit zas jiné." Z toho vyplývá princip kontinuity. To, co jsme se naučili, je třeba svěřovat dále jiným. Dále nám předvedli dvě vize získávání učedníků - velkými evangelisty a obětavou prací jednotlivých lidí, kteří se

věnují několika lidem. I když je to zdánlivě paradoxní, služba jednotlivců je účinnější. Práce evangelistů je principem přičítání, služba jednotlivců znamená násobení.

Připomněli nám předpoklady učednictví:

1) člověk vážného rozhodnutí (L 14,25)

2) učedník pobývá s mistrem a miluje ho (tiché chvíle s Pánem)

3) má lásku k bližnímu (J 13,34-35)

4) poslouchá Boží slovo (J 6,68)

5) stále se učí, což znamená změnu smýšlení a života. Řecké slovo pro "pokání" - "metanoia" znamená změnu smýšlení, postoje

6) nese ovoce (J 15,8).

Dále nám předvedli způsob práce, v němž je typická posloupnost, vedoucí ke kontinuitě práce:

1) *Já to dělám*

2) *Já to dělám a moji žáci jsou se mnou (seznamování)*

3) *Moji žáci to dělají a já jsem s nimi (pověření úkoly)*

4) *Moji žáci to dělají a já sem v pozadí (osamostatnění).*

Bratr **Petr Zeman** nám ukázal učednictví na příkladě Beránka z 1Pt 1, 18-20. *Beránek nevypadal na to, že by zvířel - a přece byl vítězem. Pán Bůh po nás nechce věci mimořádné, jen to, co zvládneme - a on to rozmnoží.*

Beránek nebyl sám pro sebe - ale byl pro jiné. Pán Bůh si ho vyvolil pro nás. Učedník je zde pro jiné. Ženisté na vojně připravují cestu pro jiné. Pracují ve tmě, postupují pomalu a připravují cestu v minovém poli. Naše cesta je podobná. Nelze ji konat s velkým rozběhem, ale krůček za krůčkem.

Beránek poslouchá - jde za hlasem, není třeba používat donucovací prostředky. Učednictví musí být v prostoru

svobody. Není to omezení svobody, ale jako nabídka. Nejsem učedníkem proto, že to musí být, ale že je fantastické jím být.

Tímto osobním rozhodnutím člověk roste. Je dobré umět vyznat Pána i na bramborové brigádě, kdy člověk se rozhoduje, zda si klekne uprostřed tělocvičny, kde spí mnoho lidí, a bude se modlit. Pán Bůh si nevybírá lidi lhostejné. A těm, kdo pracují, dává podmínky pro větší růst.

Pondělním tématem bylo **Učednictví, a co já na to?**

Bratr **Jiří Krejčí** vybral namátkou čtyři mladé lidi a požádal je, aby jednou větou charakterizovali, co je nejméně zaujalo. Když odpověděli, zeptal se jich - a co ty na to? Pak zdůraznil, že důležitým principem učednictví je dialog mezi učitelem a učedníky. Tak to dělal Pán Ježíš. Ptal se učedníků a oni odpovídali a naopak - oni se ptali a on jim odpovídal.

Poznávacím znamením učednictvím je mít lásku jedni k druhým. To patří k životu věřících. To není *záležitost elitní skupiny*, ale všech. Důležité však je, co já na to. Pán Ježíš měl řadu učedníků, kteří s ním chodili a viděli, co učil a dělal. Jak s tím naložili? Závěr J 6 hovoří o učednících, pro které byla řeč Pána Ježíše tvrdá a přestali s ním chodit. Otázkou je, s kým pak chodili.

Život s Pánem Ježíšem přináší také tvrdé chvíle v životě. Jde o to, abychom s ním chodili trvale, ne týden na pobytu, ne jen v neděli. Je to trvalá záležitost. Přijde i tvrdá řeč - co s tím uděláme?

Bratr Krejčí nám pověděl o svém boji po obrácení, kdy se musel jako aktivní basketbalista rozhodnout mezi basketbalem a cestou za Pánem Ježíšem.

Sestra **Irena Zemanová** připomněla, že učednictví není záležitostí velkých věcí, ale vztahu srdce. Člověk se také nemá stále zabývat sám sebou. Je třeba si udělat před Pánem Bohem inventuru svého života, ale pak je třeba jít dále a už se k tomu nevracet. Je třeba naučit se přijmout sebe takového, jaký jsem, se schopnostmi a dary, ale i omezeními, které mi Pán dal. Smíme a máme mít rádi sami sebe, ale způsobem perspektivním, ne krátkozrakým, který má na mysli jen okamžitý prospěch.

Dále nám připomněla, že Pán Bůh je Bohem malých začátků. Jistý mladík chtěl dělat něco **intenzivního a perspektivního**, ale neměl oči pro věci potřebné, ty byly pod jeho důstojnost. Nezáleží ale ani na tom, **jak moc a co všechno uděláme, jako spíš proč.**

Český člověk byl v době totality nucen dělat všechno možné. A tak jsme se naučili do všeho mluvit. Ale v životě učedníka nelze na Boží řeč odpovídat: "No ale já si myslím..." , "já to chápu jinak..." Není důležité, co si myslím nebo jak to chápu já, ale co říká Pán Bůh.

Jedním z pozitivních nových prvků konference bylo, že se jí zúčastnily svými příspěvky i sestry, manželky bratří. Tak nám pověděly o sobě a o životě s Pánem sestry **Dana Zemanová, Brona Palová a Lýdie Pípalová**. Jejich praktické postřehy z života učedníků z pohledu manželek bratří byly oživením a podnětem pro všechny.

Po dopoledních přednáškách byla v sobotu příležitost doplnit své poznatky a společně se modlit za to, abychom byli opravdovými učedníky Pána Ježíše.

Po oba dny byla sportovní odpoledne, kdy se mohli mladí lidé vyskocit v tělocvičně či na hřištích, zahrát si

fotbal či volejbal nebo jiné hry. Milovníci přírody si mohli udělat procházku do okolí, vystoupit na kopec na zříceniny hradu, či podél řeky Moravice k vyrovňovací nádrži Kružberské přehrady. Zájemci si mohli popovídat v jednotlivých klubovnách, nebo se dívat na křesťanské filmy.

Po večerích program pokračoval vystoupením jednotlivých mládeží. Zlínská mládež se představila se sestrami z Mongolska, pracujícími ve Svitě. Mile nás také překvapila svým počtem mládež z Prostějova, ze Žamberka, manželé, kteří se seznámili minulý rok v Oklukách, pěknou scénku o učednictví nám zahrála mládež z Opavy. Dojemná byla i svědectví jednotlivců, kteří přijali Pána Ježíše, zejména bratra, který se dostal vlivem kamarádů až k užívání tvrdých drog. Z této cesty vedoucí za živa do pekla ho zachránil Pán Ježíš, který mu dal sílu překonat moc ďábla. Když se ho doma překvapená maminka ptala, co se s ním stalo, a on řekl, že se znovu narodil, konstatovala, že už bylo na čase, že se na to ani Pán Bůh nemohl dívat.

Vděčně vzpomínáme na důležitou a nenápadnou službu bratra **Vláďa Pípalu a jeho pomocníků z opavské mládeže**, který celou konferenci organizoval a moderoval. Hlavně jejich přispěním byla konference radostným a spontánním setkáním mladých lidí, kteří milují Pána Ježíše a chtějí ho následovat. Ač by sám měl hodně co říci, stál skromně v pozadí a nechal hovořit jiné. UVědomil jsem si, že právě za takové bratry bychom měli být velmi vděční. Když na závěr zazněl dotaz, kde se setkáme příště, vyslovili se přítomní pro Podhradí. A tak - bude-li Pán chtíti a budeme-li živi a zdraví, snad zase za rok na shledanou. tp

Z dopisů čtenářů

Z dopisů, které přišly do naší redakce, jsou některé, které vyjadřují podněty pro náš sborový život. Jeden z nich o-tiskujeme téměř v plném znění (jsou zde jen malé stylistické úpravy):

Mám na srdci několik věcí, o které bych se rád podělil se všemi těmi, kteří náš časopis čtou. Pro některé to jistě nebude žádná novinka, ti si vše jen připomenou.

1) Snad se mnozí upřímní věřící podobně jako já zamýšleli nad pojmem kronika sboru. Má to smysl? Proč takovou věc? Kde na to ti věřící přišli? Nejsou to zbytečnosti? Odpověď nacházím v Písmu: Ve 2M 1,14 stojí: "Vpíš to do knih na památku..." a ve Zj 1,11 čteme: "Piš do knihy a pošli 7 sborům..." Snad stačí tyto dva příklady, protože v Písmu svatém je toho o knihách spousta. Takže kroniky jsou i ve sborech na místě. Proč? Protože "Když by pak řekli synové vaši...!" - a ti toho, jak dobře víme, napovídají dost - "Tedy dítě!" A po tom by měli synové a dcery sklonit hlavy a poklonu učinit tak, jako to učinil lid izraelský (2M 12,26-27). I v Př 13,1 je psáno: "Syn moudrý přijímá cvičení otcovo..." (Čti také 2Tm 3,14).

2) Zajisté všichni - mladí i starší - když se scházíme ve shromáždění, věříme zaslíbení Páně: "Nebo kdežkoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tuť jsem já uprostřed nich" (Mt 18:20). Proč tato slova Pána Ježíše připomínám? Protože vidím, že o nich mnozí věřící mluví, ale **nerespektují je!** Jinak by neodcházeli před ukončením shromáždění! Ano, jistě jsou případy, kdy někdo musí ze shromáždění odejít dříve a to buď z důvodů zdravotních anebo z důvodů dopravy. Věřím, že

Pán vážné důvody předčasného odchodu uznává. Co si však myslit o předčasných odchodech těch, kterým jede tramvaj každých 20 min. či autobus každou půlhodinu a jsou přítomni zdraví jako buci? Uvědomují si vůbec, že je zde přítomen Pán? Dovolí si tito lidé odejít o 5-10 minut dříve z práce, protože jim právě odjíždí autobus a další pojede až za pár minut? A to se raději ani nezmiňuji o pozdních příchodech do shromáždění! Věřící si dovedou všechno omluvit. Ale pozor! Pán se na nás dívá jinýma očima: "Nebo pravíš..., a nevíš, že..." (Zj 3,17). Jaké je vlastně to naše světlo?! (Mt 5,14).

3) Ve sborech starší bratří někdy řeknou: "Já jedu tehdy a tehdy tam a tam." Když si ale čtu Skutky ap. vidím, že apoštolové tak nejednali. Oni chodili a sloužili Pánu úplně jinak. Jak? O tom si můžeme číst ve Sk 6,1-6, 13,3. Nerozhodovali se sami a nenechávali sbor na holičkách. Je zapotřebí řešit tolik problémů a co dělají "zodpovědní" bratří? Hledají a řeší zájmy své nebo zájmy sboru? "Ale Ježíš řekl jemu: Pojď za mnou a nech, ať mrtví pochovávají mrtvé" (Mt 8,22). Co tato slova znamenají nejen pro starší, si může rozebrať každý sám. Šef

Věřím, že tato slova se netýkají jen jednoho sboru, ale že s podobnými problémy se setkáváme ve většině sborů. Záleží nám na našem shromáždění skutečně? Je na to lehké měřítko - odrazí se to zákonitě na způsobu našeho jednání. Nájemník je jen nájemník, pracuje a angažuje se do výše svého platu - ale majitel či spolumajitel jedná jinak - na jeho vlastnictví mu skutečně záleží. Kéž nám Pán dá milost k tomu, abychom jednali se shromážděním jako se svým vlastním, se svou vlastní rodinou.

Děláte to také tak?

Do redakce nám došly další dopisy, v nichž si pisatel přeje, abychom napsali něco o praktické stránce větších sejití věřících našich sborů, např. o konferencích, vzdělávacích akcích apod. A poslal řadu připomínek k našemu chování, které není správné. Možná, že si to ani neuvědomujeme, možná, že něco děláme z nedostatku taktu, nebo snad i vědomě?! Nebude zřejmě na škodu, když si připomeneme některé základní chyby, jichž se dopouštíme, a které mohou mnohé zarmoutit.

Mám na srdci problém, který se týká chování věřících lidí. Lidí, kteří o sobě říkají, že jsou údy Kristova těla. Píší to teď, protože se blíží konference, a rád bych, aby vyšel nějaký článek ohledně chování lidí na ní. Když jsem měl službu u dveří na konferenci ještě v DK VŽKG, tak jsem viděl, kolik lidí je neukázněných. Stále někam chodili - většinou na WC, a tak rušili pozorné posluchače. Je zarážející, že dospělí lidé nechodí na WC o přestávce a někteří tomu neučí ani své děti, aby vydržely sedět a nerušit během služeb bratří. Bylo by dobré, kdyby si uvědomili, že není možno se před shromážděním hodně napít. Mám za to, že ani ve škole, ani v kině anebo v divadle - pokud do těchto zařízení chodí - se takto nechovají. V tomto ohledu by mnohým věřícím mohla být řada světských lidí příkladem. Je to smutné, mělo by to být naopak, ale je to tak. Když už jsem se zmínil o WC, tak bych vám přál vidět, jak po některých "bratřích" toto místo vypadá. Zacinám nabývat dojem, že doma mají služebně, které po nich umývají. Jako by se štitili sáhnout na kartáč a udělat po sobě pořádek. Když to vidím, tak se

ptám, zda vůbec někdy četli 5M 23,12-14.

Jsou i takoví, kteří přijedou na konferenci a místo poslechu výkladu Písma svatého si udělají výlet do ZOO anebo nákupy po obchodech a na konferenci se přijdou jen najíst. Nocleh mají přece také zajištěný! Je otázka, zda je zajímavá sbírka. Výklad Písma je určitě nezajímavá, jinak by seděli a poslouchali.

V našich sborech se **nevyučuje**, jak se máme v Božím domě chovat! Kdo dnes kárá, trestá, napomíná tak, jak to píše apoštol Pavel ve svých pastýřských listech?! Vážne výuka k tichosti, pokoře, k úctě k šedinám, k ohleduplnosti. Mládeži je cizí mít jeden druhého za váženějšího. Slýchávám ironické poznámky k pěknému oblečení - oblek, kravata. Nevidím pokoru u žen v nošení šátků. Vidím, že mnohdy i žena staršího sboru je špatným příkladem - pyšná a hubatá!

Dále u nás bují rozjivené mládí. Připomínám si jedno biblické vyučování o darech a službě v našem sboru. Dopoledne proběhlo v klidu. Zato odpoledne se určitá skupinka mládeže odvážala. Udělala si skupinku ve skupince! Nanosili si **během výkladu (!)** čaj a udělali si "čajový dýchánek". Beze studu tak prokázali, jakou úctu mají k šedinám a k vyučujícím bratřím! Prokázali bezohlednost k těm, kteří přišli čerpat vědomost! Potvrdili tak, že se skutečně plní 2Tm 3,1-5! To, co si -náctiletí dovolili v Boží škole, si nedovolí děti v 1. třídě ZŠ.

Bavení a řeči mladších, ale zdaleka nejen mladších mi někdy připomínají slova Pána Ježíše: "Ústy svými mne chválí, ale srdcem jsou daleko." Stačí, když slyším, jak o Pánu zpívají a o čem se pak o přestávce baví.

Kdo nebere metlu kárání, hřeší. Uvě-

domujú si to starší sborů, ale i rodiče? Milý bratře, už se nemohu s mlčením na to dívat a jen se modlit. Ale konám tak, jak řekl Hospodin Mojžišovi: "Co voláš ke mně, řekni jim..." (2M 14,15).

(Šef)

Možná, že se někomu bude zdát být to, co je v těchto řádcích uvedeno, přehnané. Jistě ne všichni věřící se tak chovají - je však skutečnost, že takoví bratři a sestry mezi námi občas jsou. Právě tak je skutečnost, že se málo věnujeme praktické výchově ve všedních záležitostech života. A ony jsou přitom součástí života. A možná, že si někdo bude muset odpovědět na otázku v titulku: Děláte to také tak? Proto chtějme vděčně přijmout i toto slovo napomenutí, aby i v našem praktickém životě bylo všem zřejmé, že jsme svatě, královské kněžstvo.

* * * * *

ČO je pravda?

Pilát mu povedal: "Čo je pravda?" (J 18,38)

Istý významný lékař psychiater vyhlásil: "Z dvoch extrémov, že $2+2=4$ a $2+2=6$ si vyberám zlatú strednú cestu, že $2+2=5$. Tieto jednoduché aritmetické úkony lapidárne znázorňujú zmýšľanie súčasného ľudstva. Pravdou je bez výhrad, že $2+2=4$, pravdou je, že Pán Ježiš Kristus zaplatil smrťou na kríži raz a navždy za hriechy celého ľudstva. To, že $2+2=6$ už nie je v súčasnosti moderným. Od ateizmu sa v tejto poslednej dobe odkláňajú celé národy, naše nevyvímajúc. Už nie je moderný ba ani pohodlný. Na školách sa zavádza náboženská výchova, podľa posledných

údajov zo sčítania ľudu je len pár percent tých, ktorí "nie sú veriaci". Áno, vzdalujú sa od nezmyselnosti "že niet Boha", ale úplnú pravdu, to, že $2+2=4$ stále nepochopili a nechcú pochopiť. Iste, výsledok "5" je bližší ku pravdivému "4", ale je takisto nezmyslom. Polo-pravda nie je pravdou. Je toľko náboženstiev, ktoré uznávajú Boha ako Stvoriteľa, ale nie Pána Ježiša ako dovršovateľa úplnej pravdy. Toho, ktorý nielenže vyrovnal Bohu na kríži svojou smrťou "dlh" celého sveta, ale i vstal z mŕtvych. Nik nie je a nikdy nebude ospravedlnený svou snahou priblížiť sa ku pravde, ak neprijme túto pravdu celú. Ešte je ten čas... Čas hľadania otázky Piláta, na ktorú je po všetky ľudské veky iba jediná odpoveď.

Dr. M. Straka

Pamiatka večere Pánovej

(Mk 14,17-25)

Pán Ježiš sedí za stolom so svojimi učeníkmi. Dáva im najavo, že je to ich posledná spoločná večera. Zdôvodňuje to dvoma faktami: V priebehu večera im oznamuje smutný fakt, že jeden z nich ho zradí. Nehovorí, že niekto zo Židov ho zradí, ale jeden z učeníkov. "Ameň vám hovorím, že už viac nikdy nebudem piť z plodu viniča, až do toho dňa, keď ho budem piť nový v kráľovstve Božom". Učeníci boli doslova šokovaní tým, čo počuli. Začali sa rmútiť a spytovali sa jeden po druhom: Či som to ja? A iný tiež: Či azda ja? Nemohli pochopiť, že v tak malom kolektíve je zradca.

Pán Ježiš vedel, čo sa skrýva v srdciach jeho učeníkov - On vie, čo sa skrýva aj v našich srdciach, keď sedíme za stolom pri jeho pamiatke. Objavením zrady dáva všetkým najavo, že vie, čo ho čaká, vie o ceste utrpenia, ale to ho neodradí od jeho úmyslu.

Chlieb, ktorý jedli, nepremenil v skutočné svoje telo, zostáva však rukolapným obrazom jeho tela. Ako sa chlieb podáva k jedeniu a je k úžitku, tak aj jeho telo sa dáva k úžitku národom. Skutočnosť Ježišovej smrti musíme vierou "hltať", aby sme mali z jeho tela ako z chleba úžitok. To isté sa deje aj s vínom. Viera tu prichádza ku svojmu právu. Veríme, že chlieb a kalich s vínom sú najkrajšie a najpresvedčivejšie dôkazy a obrazy jeho tela a krvi.

Ak je krv oddelená z tela človeka, znamená to smrť. Pán Ježiš podáva chlieb oddelene od vína, to znamená, že nás to má upozorniť na smrť Pánovu skutočnú, definitívnu. Chlieb požívame zvlášť a víno tiež zvlášť, ale v našom tele sa chlieb s vínom spojí. Teda na jednej strane vidíme oddelene od seba, = telo, krv, = chlieb, víno, je to obraz smrti. Na druhej strane si však vierou privlastňujeme, že požitím chleba a vína - tela a krvi Kristovej a spojením v nás, nastáva tu nový život z Krista, je to obraz života. Preto berieme účasť pri večeri Pánovej pod obojím spôsobom.

Na dôkaz Božieho sľubu o novej nádeji pre každého, kto verí, že bude spasený Ježišovou smrťou, je tu jeho krv, ako dôkaz Božej záruky. Boh pravdu svojich sľubov potvrdil krvou svojho Syna, na ktorej môže mať účasť každý, kto verí. V slovách Pána Ježiša, že už nebude nikdy na zemi piť z plodu viniča, až v kráľovstve Božom, je obrovská nádej, že Jeho smrť nie je porážkou ani

koncom, ale víťazstvom a začiatkom niečoho nového.

Čím sa stala pamiatka večere Pánovej pre nás? Je to najvzácnejšia a najkrajšia chvíľa pre dvoch, ktorí sa milujú: Ježiš Kristus a jeho Cirkev: nebeský ženich a jeho nevesta? Večera Pánova je najslávnejšia chvíľa pre cirkev Pánovu na tejto zemi. Nemá sa tam na nič iné myslieť a o ničom inom hovoriť, len o jeho láske k nám a o našej vďačnosti k nemu. Modlitby a služby bratov majú byť zamerané na Jeho lásku k nám a našu vďačnosť k nemu.

Pristupovať k Večeri Pánovej a mať na nej účasť môžu podľa Písma len tí, ktorí sú znovuzrodení a vyhovelí dvom základným biblickým požiadavkám: celým srdcom uverili a pokrstili sa, ďalej, ktorí nie sú v kázni (v sebakázni, ktorých kázni zbor, ktorých kázni Boh). Pristupovať k Večeri Pánovej máme vnútorne vyrovnaní - a domnievam sa i vonkajšie ustrojení.

Uvedomme si, že Pán zvlášť pozoruje každého jednotlivca pri slávení pamiatky jeho poslednej večere. Pristupujme s úprimným a pokorným srdcom k Pánovi aj jeden k druhému, aby sme sa neschádzali na odsúdenie. Pán odkazuje každému jednotlivcovi, aj celej svojej cirkvi: To čiňte, a tak čiňte na moju pamiatku, až dokiaľ neprídeme! Nuž, prídi, Pane Ježišu!

pk

Boh nás nespasil preto, aby nám poskytol menej príťažlivejší, menej radostnejší a menej spokojnejší život ako ten, ktorí majú neveriaci. On pripravil pre veriaceho to najlepšie. Ide len o to, aby sme prenikli do jeho plnosti a nehládali ho vo svete.

Toto riskuje

"Co je nejmilejší pochoutkou leopardů?" ptal se Daudi, pomocník lékaře v džungli, děti u ohně.

Odpověď zazněla jednohlasně: "OPIČÍ MASO!"

"Správně! Tak já vám teď povím další příběh o opičákovi Toto..."

Opičák Toto seděl na stromě. Snažil se dobře poslouchat žirafu Twigu, svou učitelku. Ale nebylo to lehké. Vrtěl se nepokojně na své větvi a mnohem raději by si hrál s motýlky.

Twiga řekla přísně: "Toto, musíš dávat pozor. Ty tři zákony džungle se musíš bezpodmínečně naučit! Mohou ti jednoho dne zachránit život!"

Toto znuděně zívá, ale Twiga pokračovala: "Život je často velmi nebezpečný, proto MUSÍŠ tyto zákony znát. Když se jimi budeš řídit, budeš jistý. Jestliže je neposlechneš, dostaneš se do nebezpečí."

"Já už první znám z paměti," odsekl Toto. "Potkáš-li leoparda, vyšplhej na strom a spusť se po tenouké větvi zpět dolů!"

Twiga přikývla. "Dobře, a druhý zní: **Nikdy se nestav za zebra!**"

"Ale," nesouhlasil Toto, "já jsem ještě nikdy zebra neviděl!"

"Tu uvidíš brzy," řekla Twiga. "A pak si pamatuj: **Nikdy si nestoupej za ni.**"

"A proč?" ptal se Toto.

"Protože zebra kope dozadu," řekla Twiga.

"Au!! To nemám moc rád," smál se

malý opičák. "A co je ten třetí zákon Twiga?"

"**Žádnému hadovi se nedívej do očí!** Můžeš mi teď zopakovat ty tři zákony džungle, Toto?"

"A když je všechny budu znát, mohu si pak jít hrát?"

Twiga přikývla.

"Dobře," řekl Toto, "tak já začínám."

"Zaprvé: **Když potkám leoparda, vyšplhám na strom a spustím se po slabounké větvi dolů.**

Zadruhé: **Nikdy si nestoupnu za zebra.**

Zatřetí: **Žádnému hadovi se nebudu dívat do očí!** Podívej, už je všechny znám!"

"Dobrá," řekla Twiga. "Teď je také zachovávej a říd se podle toho. Tak, a teď si můžeš jít hrát."

Toto štatně skákal z větve na větev. Tu uslyšel hluboký hlas:

"Hm - dobré ráno, opičáku."

"Dobré ráno, Boohoo! Viděl jsi už někdy zebra?"

Hroch přikývl svou velkou těžkou hlavou. "Baže. To je ten černý osel s bílými pruhy. Anebo je to bílý osel s černými pruhy? Hm - pokaždé to zapomenou..."

Toto se zasmál. "A nevíš, kde bych nějakou našel?"

"Ale jo. Když budeš zcela tiše, ukážu ti ji. Och - koukej - tam naproti!"

Opičák se zaradoval. "Tak to je teda zebra. Kouše?"

"Hm - ne, Toto. Je to vlastně velmi přátelské zvíře. Jeho zubů se bát nemusíš. Ale jeho zadní nohy - ty jsou nebezpečné."

"Umí velmi rychle utíkat, Boohoo?"

"To nevím," odpověděl hroch zamyšleně.

"Tak rychle, jak žirafa?"

"To nevím," opakoval hroch.

Opičák byl najednou celý žhavý. "Já to chci vědět!" Odběhl a našel si trnitou větev. "Koukej, jak rychle utíká, Boohoo!"

Boohoo zalpal po dechu. "Nech to trní ležet! Hej, Toto, nech toho nesmyslu! Hm - já se na to nemohu dívat..."

"HE-EJ, BOOHOO, TEĎ SE KOUKEJ!"

Dvě zvířena kopyta. Bác!! Prach!! Toto plachtí vzduchem... a přistává kousek od hrocha!

Boohoo přifapal k Totovi. "Oh - hm-jsi zraněn?"

Žádná odpověď.

"Ty - Toto, řekni něco!"

Opičák otevřel oči a zasténal.

"Hm," řekl Boohoo, "kopla tě zebra."

Hm - zavolám Twigu. Ta už bude vědět, co je třeba udělat. Hm - pospíšim si..."

Toto se namáhavě posadil a držel si bolavou hlavu. Tu najednou za sebou uslyšel syčení. Nějaký tichý hlas řekl: "Co s-s-se s-s-stalo?"

"Jo," zabručel Toto. "Jedna pitomá zebra mě kopla..."

"To mě mrz-z-z-í," ozval se hlas.

"Nemohu tě vidět," zasténal Toto. "Něco mám s očima a v hlavě mi to vrčí a vrčí."

"Tak přijdu troš-š-š-ku blíž-ž-ž. Můž-ž-ž-žeš-š-š s-s-se teď na mě podívat?"

Toto zakoulel očima. "A kdo jsi?"

"J-s-s-sem had. Js-s-s-i nemoc-c-c-ný. Pojď, pevně tě podrž-ž-žím. Podívej s-s-se mi do o-č-č-čí! Js-s-s-si z-z-zcela unavený."

Malý opičák zívá.

"Z-z-zavři o-č-č-či a s-s-spil!"

Tu přibíhají Twiga a Boohoo. Žirafa volala: "Had se omotal kolem Totá!"

Boohoo zařval: "Necháš opičáka na pokoj!"

Had zasyčel: "Jdi mi z-z-z ces-s-s-sty, jinak tě kous-s-snu!"

"Ty mě chceš kousnout?" posmíval se Boohoo. "Jen počkej, já ti ukážu!"

Had se rychle rozmotal a zmizel. Twiga se sklonila nad Totem a přátelsky ho probrala. "Pojď, probud se!"

"Co se stalo?" zívá Toto.

"Dělal jsi právě to, před čím jsem tě varovala. Málem by tě byl had spolkl. Díval ses mu do očí."

"Ale on byl tak přátelský," řekl Toto.

"Tak?" řekla Twiga. "Pověz mi, jak zní třetí zákon džungle?"

"Aha, už si vzpomínám," řekl Toto zkroutěně. "A je mi to moc líto, že jsem neposlechl."

Pod Buyustromem bylo ticho. Jen pár větví zapraskalo v ohni. Džunglí se ozval křik nočního ptáka.

"Toto teď ví, že zákony jsou důležité a že poslušnost může zachránit život," řekl Daudi. "Ježíš říká svým učedníkům: Kdo mě miluje, činí, co říkám."

"Ale jak to mohu vědět? Jak mně Ježíš řekne, co mám dělat?" Řada očí se dívala tázavě na Daudiho. Znovu zvedl vysoko knihu, kterou měl v ruce.

"Potřebujete jen poslouchat jeho Slovo. Zde k nám mluví. A čím více je budeme společně číst, tím lépe pochopíme, co máme dělat."

Paul White

"Kdo slovo jen slyší a nejedná podle něho, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svůj vzhled; podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá."

Jakuba 1,23-24

Každý deň v Jeho šlapajách

MUDr. Ján Siracký, DrSc.

Veľké nádeje novembra 1989 na morálnu obrodu spoločnosti sa rozplývajú. Väčšina ľudí chce veriť v spravodlivosť a všetci ako sme, túžime po láske a добрote, po slušnosti a úsmevoch každodenného života. Naša súčasnosť neoplyva tým, čo by naplnilo tieto túžby. Agresívne sebavedomie, arogancia a hľadanie nepriateľov sa stávajú súčasťou správania a vystupovania na všetkých úrovniach nášho politického a verejného života. Žiaľ, začína sa to rozširovať všade okolo nás - je to zrejme dosť nakazlivé. Nenávisť má schopnosť refazovej reakcie a my len dúfame, že aj láska a dobrota sa dokážu refaziť. Stále chceme veriť v nejakú morálnu obrodu spoločnosti, ale máme obavu, či to nie je viac naša zidealizovaná túžba, ako reálne očakávanie.

Hľadanie, túžba a nachádzanie príležitostí pre lásku, dobrotu a spravodlivosť je náplňou aj jedného často používaného pojmu hlavne v športovom živote. Je to ten magicky znejúci termín - fair play - čistá hra. Fair play je v podstate ľudskosť a spravodlivosť. Daj prednosť ľudskosti pred športovým víťazstvom. Priznať sa k chybe - a to priznanie umožní víťazstvo a radosť pre toho pravého víťaza. Dokážať aj v kritických situáciách priznať svoju chybu, nie je vždy ľahké, ale je to morálna hodnota. Je to vnútorná satisfakcia a je to krásny pocit.

Od svojej matky som pred rokmi dostal knihu "V jeho šlapajách" od amerického autora Ch. M. Sheldona. Opakovane ju beriem do ruky. Je to jednoduchá a trochu romantizujúca história a myslím aj bez vysokých literárnych am-

bícií. Ale vždy znovu je pre mňa pôsobivý ten základný princíp deja tejto knihy - čo by urobil Pán Ježiš na mojom mieste, v mojej situácii, s mojím problémom, a to dnes. Som pastor, lekár, obchodník, spevák, žurnalista, advokát a potrebujem veľmi pre každý deň si položiť otázku podstatnú - kde som dnes ja a kde je Pán Ježiš. Ideme v identických šlapajách? A to je v podstate ten úplne základný princíp aj toho - fair play - "krásnej čistej hry" - nášho každodenného života.

V päťdesiatych rokoch odsúdili môjho otca za tzv. velezradu na 12 rokov väzenia. Tá velezrada bola kázanie evanjelia. Ráno po rozsudku mi povolili návštevu, ale pre urgentnú operáciu som prišiel až okolo obeda. Ospravedlnil som sa predsedníčke senátu za meškanie a prosil o povolenie návštevy. Bol som striktný a tvrdo odmietnutý a návšteva nebola povolená. Bolo mi z toho všetkého strašne smutno a trpké. Na chodbe ma dobehol muž v uniforme, ktorý, myslím si, bol náhodou v tej kancelárii. Vyzval ma, aby som išiel s ním. Prišli sme až do návštevej miestnosti a tam som mohol niekoľko minút hovoriť so svojím otcom. Potom ma tento muž odprevadil až na ulicu. To všetko bez slov, bez vysvetľovania a bez predstavovania. A vtedy život a všetko bolo hneď krajšie. Malé dobro mnohokrát pomáha zabudnúť aj na veľké zlo.

Po niekoľkých rokoch som vyšetroval na ambulancii jednu starú pani - mala nález, pre ktorý ju bolo potrebné operovať. Opýtal som sa jej, či s ňou niekto z blízkych príbuzných prišiel, aby som ho mohol informovať. Pove-

dala, že pred ambulanciou čaká dcéra a išla ju zavolať. Keď sa nevracala, vyšiel som z dverí. Na konci chodby stála táto stará pani so svojou dcérou. Dcéra, to bola tá predsedníčka senátu. Starú pani sme operovali, všetko bolo v poriadku. Jej dcéra, keď sme sa mali stretnúť, sa vždy hneď otočila a odchádzala. A tak sme sa nikdy nestretli. Mrzelo ma to, lebo som jej chcel povedať, že tá moja trpkosť už vyprchala a tak som si myslel, že by jej to možno trochu pomohlo prekonať vlastnú minulosť.

V takýchto situáciách, v ktorých som cítil, že to čo som urobil pre toho druhého, nebolo dosť a že bolo potrebné niečo viac, som sa ocitol viackrát. Určite to poznáte.

Pred niekoľkými týždňami sa prišla poradiť mladá, 26-ročná pani, ktorú pred krátkym časom operovali pre nádor prsníka. Chcela počuť, čo všetko ju čaká - aká bude ďalšia liečba, možné komplikácie, sprievodné ťažkosti s liečbou, šanca na vyliečenie. Počúvala moje vysvetlenie, ale stále som si bol vedomý, že sa mi mojím rozprávaním nedarí dostať ďalej. Ostávala medzi nami stále akási nepriechodná bariéra. To nebolo zúfalstvo, mladá žena registrovala, čo rozprávam, ale vedel som, že som ju v ničom nepresvedčil, že ostala v akomsi obrannom šoku ďalej. Celé týždne to vo mne ostávalo - taký ten pocit, že som ju vlastne nedokázal povzbudiť a pomôcť jej prekonať toto kritické obdobie. Taký ťažko definovateľný pocit neistoty a smútku z bezmocnosti.

Pred viacerými rokmi som mal niekoľkokrát možnosť pracovať na jednom ústave pre výskum rakoviny v Londýne. Riaditeľom tohoto ústavu bol vtedy profesor Alexander Haddow

- veľký lekár, kresťan a vzácný človek. V tom období bol povýšený do šľachtického stavu - s titulom "Sir". Na stole mal krásnu kópiu historického meča, ktorým kráľovna pasuje vyznamenaných za rytierov. Pod mečom na stole mal zarámovaný nejaký krátky text. Až keď sme sa bližšie spoznali a tak trochu aj spriatelili, nabral som odvahu opýtať sa, aký text to má na stole. Bola to taká veľmi krátka modlitba. Modlitba povrazolezca - asi nasledujúceho znenia: "Môj Bože, prosím Ťa, daj aby som videl len to lano, ktoré ma privedie do bezpečia a aby som nevidel tú prázdnotu, tmú a beznádej, ktoré sú po obidvoch stranách." A hneď pod tým boli slová krásnej anglickej duchovnej piesne:

"The world behind me
"Za mnou je svet,
the Cross before me
predo mnou je kríž
no turning back,
neotáčať sa späť,
no turning back."
neotáčať sa späť."

Keď sme sa s profesorom Haddowom lúčili, povedal mi: "Ján, keď chceš stráviť svoj život v onkologii, mal by si mať tieto slová vždy po ruke. Ideš pomaly dopredu a pri tom musíš na tom lane balansovať, bojovať s pocitom neistoty, je to úzka cesta - ako cesta kresťana a je nebezpečné otáčať sa späť."

Pri práci v onkologii žijete stále v nádeji pre každého konkrétného pacienta. Ale žijete súčasne aj v neistote. Žijete v radosť z nových, nádejných poznatkov a vyliečených pacientov. Niekedy príde smútok z neúspechov. Ale treba mať pevnú vieru, že to čo robíme, má zmysel. Aj keď je to niekedy smútok a beznádej, je to často aj radosť. Je to

plnost života. Lebo sa naučíte dívať o-kolo seba a vidieť, koľko ľudí práve dnes potrebuje pomoc, povzbudenie a lásku. Potrebuje možno práve vás, možno len jedno vaše dobré slovo, váš úsmev, vaše gesto, trochu porozume-nia a taktu. A to je niečo na každý deň - aby sme bezpečne cítili, že kráča-me v Jeho šľapajách.

Vzpomínka na bratra Tomáše Adámka

Když jsem se před dvěma lety ženil, dostal jsem jedno zvláštní svatební přání: notový papír s vepsanou svatební písní. Podepsán byl autor - Tomáš Adámek. Letos před velikonoce jsem obdržel zprávu, že 10.4.1995 bratr odešel do domova v nebi.

Kdo to byl? Jaký byl jeho život? Několik dní po pohřbu jsem se ve Kdyni na Domažlicku, kde bratr Adámek žil, sešel s jeho manželkou a dcerami Aničkou a Janou, provdanou Drbalovou. Vzpomínali jsme na zesnulého. Sestra Adámková mi v rozhovoru řekla: "Pro Vaši obětavou službu mladým vás měl, bratře, moc rád." Tato věta ve mně vyvolala celou sérii vzpomínek.

Ani nevím, kdy jsem bratra poznal. Pamatuji si však, že při jednom z našich prvních setkání sedl za klavír, začal improvizovat a do hudby polo deklamoval a polo zpíval žalm. Nebyl to žalm z Bible, ale žalm z jeho srdce. Byl jsem fascinován. Slova tryskala z hlubin tohoto člověka, který byl léta trápen různými neduhy, stavy depresí a smutků. V hliněné nádobě jsem spatřil poklad.

Bratr dovedl vyprávět. Mnoho jsem slyšel o bratru Urbánkovi, Křesinovi a

Zemanovi. Jednou mi vyprávěl o tom, jak byl v koncentračním táboře. To musí slyšet děti, pomyslel jsem si a pozval bratra Adámka na tábor do Velhartic, aby vyprávěl své zážitky z války. Přijel. Vyprávěl o tom, jak probíhaly listopadové události roku 1939, jak nacisté obsadili vysokoškolské koleje, jak i on byl spolu s jinými studenty odvezen do koncentráku. Myslím, že tato událost bratra poznamenala psychicky na celý život. Ale Pán Ježíš už tehdy věděl, že zde je jedno toužící a hledající srdce. A tak po mnoha hledáních a bloudivých bratr spočinul v poznání, že Kristus zemřel za jeho hříchy, aby mu Otec v nebi odpustil a daroval mu věčný život. Pokud vím, ani v dobách největších depresí o této skutečnosti bratr nikdy nezapochoyboval.

Bratr rád studoval. Jednou mi ukazoval svou knihovnu. Měl mnoho dobrých knih, převážně německých. Když vyšla knížka od Schackeho Mojžiš v Božej přítomnosti, přivezl jsem ji bratřovi. Měl velkou radost. V jedné ze svých posledních úvah, uveřejňovaných v kalendáři Cestou životem, bratr napsal tato slova: "Ve stáří mohou ubývat u věřícího síly tělesné, ale duch zraje, a tak to má být, že dítě Boží stále hlouběji vniká do jeho pravd a lépe Bohu a svému Pánu rozumí." Myslím, že tato slova jsou bratřovou biografií.

Bratru Adámkovi ležel na srdci jeho kraj - Chodsko. Stále přemýšlel, jak to udělat, aby lidé slyšeli evangelium i v tomto katolicismem spoutaném kraji. Využíval každé příležitosti, aby Boží slovo lidem nabídl. Před rokem vyjednal s ředitelem základní školy ve Kdyni sérii přednášek o Bibli, na kterých bylo možno oslovit několik desítek dětí. Ještě krátce před svou smrtí promýšlel plán, jak využít 300. výročí Kozinovy

smrti k tomu, aby bylo zvěstováno evangelium.

Bratr Adámek byl člověkem, který se bojí Boha. Když vznikl nový sbor ve Stodůlkách, nenechal se ovlivnit různými řečmi. Při mém příjezdu do Kdyně, si vše nechal vyprávět. Chtěl vědět, jak pracujeme a o co nám jde. Znal mnohé mladé bratry a sestry, které poznal při svých návštěvách na různých dětských a mládežnických pobytech. Nejednou v rodině zvládli invazi mládežníků, kteří dorazili do Kdyně na shromáždění. Mladé lidi miloval a velmi mu ležel na srdci jejich duchovní růst, ale i lidské osudy. Jeho vlastní syn byl Pánem odvolán několik let před bratřovou smrtí. Jako by tím více chtěl potom dávat, povzbuzovat, podporovat.

Proč píšu tuto vzpomínku? Chci vás, milí čtenáři, upozornit na veliké poklady v osobách bratrů a sester, kteří tiše dožívají svůj život ve vašich sborech a shromážděních. Co oni mohou říci, neřekne už nikdo jiný. Už nikdy nikdo nebude moci vyprávět vzpomínky, jež mohou vyprávět oni. Jak využíváte, mladí věřící, své staré a nejstarší sourozence? Kolikrát jste je navštívili - ne proto, abyste je potěšili, z "křesťanské povinnosti", ale proto, abyste načerpali a nabrali hodnoty, které nikde jinde nejsou? Jak dobré je poznávat zápas víry minulých generací, slyšet o jejich prohrách, ale i vítězstvích, slyšet o chybách, které už děláme i my. Bratři, sestry, jak požehnaný je sbor, který má nejstarší generaci. Děkujme za naše staroušky Pánu a pečujme o ně. Znejme je a vzpomínejme na ně po jejich odchodu. Jsem vděčný Pánu za vše, čím mě skrze bratra Adámka obohatil. Kéž jednou může někdo toto říci i o mně.

Česká redakce Trans World Radia informuje:

(Dodatek k článku na str. 64 minulého čísla)

Sbory, které se zavázaly k podpoře misionářky, chceme osobně navštívit, vždy jednou za jeden až dva roky.

Finanční podpora pracovníků Trans World Radia není uzavřená. Kdykoliv se můžete přihlásit. Rádi vám poskytneme další potřebné informace. V tomto způsobu podporování misijních pracovníků jsou Křesťanské sbory jedním z průkopníků v ČR. Letos se k tomuto způsobu podpory přidávají věřící Církve bratrské a pravděpodobně i Bratrské jednoty baptistů..

Víme také, že mnozí z vás nejsou na zmíněném seznamu sponzorů konkrétního pracovníka, a přesto věnují nemalé částky na podporu rozhlasové misie. Jsme za vás všechny Bohu nesmírně vděční. Jsme vděční

- za příležitost, kterou máme ke zvěstování evangelia,
- za rozšiřující se okruh dobrovolných spolupracovníků,
- za vaše dopisy,
- za oslovené posluchače.

Děkujeme vám, že se s námi modlíte za užitek misijní práce. Víme, že někdo zaseje, někdo zaleje a jenom Bůh dá vzrůst. A o ten nám jde. Děkujeme Vám, Bůh Vám žehnej.

Chcete-li s námi spolupracovat, kontaktujte nás.

Adresa : TWR, box 96, PSČ 656 96 Brno, telefon: 05/ 52 92 51-2

pva

A.B.

Biblia pre prezidenta

Na satelitný prenos kresťanskej zvesti Billyho Grahama zo San Juanu na Portoriku 16. marca 1995 sme do bratislavského Domu odborov Istropolis pozvali aj prezidenta SR Michala Kováča s manželkou. Pán prezident naše pozvanie prijal. Pozvanie prijal aj predseda KDĽ a poslanec NR SR pán Dr. Čarnogurský.

Vzácných hostí privítal podpredseda Evanjelickej aliancie Juraj Kohút a generálny biskup Evanjelickej cirkvi a.v. Doc. Dr. Július Filo, ako i predstavitelia rôznych kresťanských spoločností. Vo veľkej sále sa tlesnilo vyše 1 200 návštevníkov. Úvodom vystúpil zmiešaný kresťanský spevokol pod vedením Vojtecha Paulena a prítomných pozdravil aj prezident republiky. Okrem iného povedal: "Hľadanie podstaty a zmyslu ľudského života sú základné otázky obsiahnuté v Grahamových posolstvách. Ak si ich kladieme s poctivým úmyslom priblížiť sa chápaniu našej existencie, nájdeme ten najsprávnejší kľúč na liečenie našich bolestí..." Potom už všetci pozorne sledovali radostné správy o záchrane ľudskej duše v diele Pána Ježiša Krista na golgotskom kríži.

Evanjelizácia sa pomaly chýlila k záveru, no pán prezident ešte neodchádzal. Vo vedľajšom salóne sme ešte vyše hodiny hovorili s pánom prezidentom a s inými vzácnymi hosťami o Božom posolstve. Keď sme sa ospravedlňovali, že sme azda ukrojili priveľa z času pána prezidenta, ten nám povedal: "Či môže byť niečo dôležitejšie, ako je nájsť si čas pre záchranu duše...?" Aj pán Dr. Ján Čarnogurský prijal radostnú zvest' pozitívne, podobne všetci z kancelárie prezidenta. Keď mu v závere odovzdával Juraj Kohút Bibliu v menšom, "pracovnom" formáte, pán prezident poznamenal: "Je to preto, aby som ju mal vždy poruke."

Prezident Slovenskej republiky Michal Kováč si našiel čas počúvať evanjelium Pána Ježiša Krista. Mnohí sa ospravedlnili, mnohí jednoducho neprišli. Je to škoda. Veď dvere milosti nebudu otvorené donekonečna. Možno onedlho sa zavrú. Modlime sa za tých najvyšších, ale i za všetkých okolo nás, aby im dal Pán Boh milosť k večnej záchrane duše, kým ešte nie je neskoro.

jk

* * * * *

Zprávy ze sborů...

Strakonice

31.3.1994 jsme vzpomněli výročí smrti sestry Milady Novákové ze Strakonice. Její dcera nám zaslala vzpomínku na ni, z níž vyjímáme:

Ačkoli pocházela z katolické rodiny, neznala plnou pravdu o Božích věcech. K poznání skutečné víry ji přivedl až můj otec, horlivý Boží služebník, jak jej mnozí jistě pamatují. Maminčina víra byla obdivuhodná. S její pomocí dokázala překonat vše. Zemřely jí dvě děti a nakonec tragicky zahynul i tatínek.

Byla skromná, bez ctižátosti, ráda přenechávala čest a chválu druhým. O sobě vyznávala, jak je chybní, že nebyla vždy dobrým služebníkem.

Pocházela z rodiny, kde se nadřeli na každý kousek chleba. A tak i mne naučila vážit si všeho. V její blízkosti jsem viděla i věci, kterých bych si jinak nevšimla, zvláště v dnešní době, kdy lidé čím dál tím více propadají spotřebnímu způsobu života. Dovedla si vážit každé bylinky. V její nemoci jsme často chodívali do přírody. Když viděla úzkou pěšinku, kterou lidé vyšlapali přes lán pšenice, říkala: "My jsme to dříve považovali za hřích." V její blízkosti jsem vlastně začala kolem sebe vidět zázraky a za to jsem jí nesmírně vděčná. Vyprávěla, že slyšela, jak krásné jsou pod mikroskopem např. kvítečky vřesu, po nichž šlapeme. Nebo se zastavila a při ohledu na drobné kvítky "slziček Panny Marie" říkala: "Podívej - ta barva - to je krásná!" Jindy si zase všimla nádherně rostlého smrku. Neměli jsme zahrádku, ale dovedla se radovat z každé cizí zahrádky a obdivovat ji. V její blízkosti byl svět prostě fantastický! Každá

travička měla svůj smysl. A já, vyrůstající převážně v městském prostředí, jsem byla obohacena tím, co kolem sebe rozdávala.

Vždy jsem obdivovala umění, ať malířské či hudební, ale ona mne učila znát podstatu všeho. Ukazovala mně svým životem na Toho, který dal základ všemu světovému umění. Potom jsem pochopila, že kdyby nebylo té překrásné Šumavy, toho kouzla, když stojíte uprostřed lesů a slyšíte šumění větru v hlubokých hvozdech a zurčení potoka, nenapsal by nikdy Smetana svoji Vitavu. Nikdy by nenapsal ani slavnou symfonii "Z českých luhů a hájů"! Kdyby nebylo těch prostých lidí, jako byla moje maminka, kteří v bázni Boží si váží každého kousku stvořitelského díla a opatrují je, možná by mnoho věcí kolem nás neexistovalo a nebylo inspirací pro umělce. Maminka mne naučila vidět Boží moc a velikost.

Tito prostí bezejmenní lidé, z nichž byla i má maminka, vysázeli před mnoha lety stromky na svazích lesů, aby později vyrostly v mohutné smrky a borovice, které někdo jiný třeba potom namaloval. Abychom se potom při pohledu na krásný umělecký obraz mohli radovat, jak nádherné věci Bůh stvořil. Díky prostým lidem! Díky mojí mamince! Za obětavost, skromnost a velikou lásku.

Ostrava

Dne 4.6.1995 proběhlo ve sborovém domě v Ostravě-Kunčičkách opět shromáždění, při němž vyznalo křtem svou víru 39 bratří a sester. Nejvíce jich bylo ze sboru v Bohumíně, odkud bylo křtěno 9 bratří a sester. Je to velmi

potěšující a radostná zpráva, protože v Bohumíně se dlouho zdánlivě "nic nedělo". A uvedená skutečnost nám opět dokázala, že Boží cesty jsou jiné než naše lidské. Rovněž ze Zlína se křtilo 9 bratří a sester. Z toho 6 sester byly Mongolky, které ve Zlíně pracují ve Svitě a ve shromáždění našly svého Spasitele a duchovní domov. Mysleme na tyto milé sestry ve svých modlitbách, protože se zanedlouho budou vracet opět domů do své vlasti, do ateistického a buddhistického prostředí. Nebudou to mít snadné. Křesťanů je v Mongolsku velmi málo, místní lidé se na ně dívají jako na náboženství Evropanů, navíc nemají k dispozici ani celou Bibli, do mongolštiny je zatím přeložen jen Nový zákon. Přejeme jim, aby je provázela radost v Pánu podobně jako komorníka královny Kandáces, aby mohly i ve svém domově šířit radostnou zvěst o spasení, připraveném všem lidem v Kristu Ježíši.

Dále bylo pokřtěno 5 věřících ze sboru v Havířově, čtyři z místního sboru, po třech ze sborů v Ostravě- Zábřehu, ve Vsetíně a v Prlově a po jednom z Kunčic p. O., z Jeseníka a Českého Těšína.

Křtil bratr Emil Körner z Ostravy-Kunčic a Slovem posloužil bratr Jozef Abrman ml. z Nového Mesta n/V, jehož služba na podobenství o pozvání k večeři z Mt 22,1-14 byla případným průvodním slovem pro nově pokřtěné.

Vsetín

Dne 29.6.1995 si Pán života a smrti povolal do nebeského domova ve věku 82 let bratra **Jana SRNĚNSKÉHO** z Ústí u Vsetína. Pánu Ježíši odevzdal svůj život za pohnutých dob heydrichiády, kdy byl neočekávaně zatčen a druhého dne zastřelen jeho velmi blízký přítel.

V padesátých letech, kdy bylo shromáždění zakázáno a věřící se scházeli potají, bratr Srněnský ochotně se svou manželkou otevřel svůj dům pro bratry, kteří se zde tajně scházeli. V jejich domě pak bývalo shromáždění až do konce 70. let. Bratr byl tichý, jemný a přátelské povahy, vždy ochotný pomoci druhým. Že si ho lidé v jeho okolí velmi vážili, jsme mohli zjistit i z hojně účasti na vesnickém hřbitově v Ústí.

Začiatky zborového života v Košiciach

Do septembra 1994 bol batizovský zbor pod Tatrami posledným Kresťanským zborom smerom na východ našej republiky. V tom čase prišla do Košíc rodina brata Nižňana z Pezinka a zhromaždenie sa pravidelne začalo schádzať v jeho byte na Maďarskej ulici č.3 na sídlisku Ťahanovce (tel.095/626-1903). Takto dostalo toto štvrtmiliónové mesto, ktoré ráta až 19 denominácií, spoločenstvo, ktoré stojí na princípoch Božieho slova a je riadené Duchom svätým.

Hoci bolo za ten pomerne krátky čas vystavené mnohým útokom zo strany pomýlených a hriechom zatemnených ľudí, obstálo v týchto skúškach a stojí v Božej ochrane ďalej.

Nie je nás veľa, zato však prežívame pravdivosť slov Pána Ježíša: "Kde sa dvaja alebo traja zhromaždili v mojom mene, tam ja som medzi nimi." (Mt 18,20).

Máme zastúpené všetky druhy zhromaždení. Každý tretiu nedeľu v mesiaci medzi nás prichádzajú podľa plánu slúžiaci bratia z našich zborov spolu aj s našimi milými bratmi a sestrami z Prakoviec.

Ďakujeme všetkým, ktorí zápasili a zápasia spolu s nami za upevnenie nášho spoločenstva, za duše, ktoré

prichádzajú pod zvuk Božieho slova a Božia moc sa ich dotýka.

Sme posilnení vedomím, že celé toto dielo nevzniklo na základe projektu človeka, neuplatnila sa v ňom ľudská vôľa a vypočítavosť, preto naň hľadíme ako na prejavenu Božiu milosť, v ktorej Hospodin je sám projektantom i staviteľom.

M. Bielik

Bratislava

Minule sme spomínali, že sestra Mária **Matejková** z Bratislavy sa dožila sto rokov. Teraz prinášame jej fotografiu uprostred osemdesiatnikov bratov **Filku** taktiež z Bratislavského zboru a **Čiža** z Modry.

***

Vydavateľství A-ALEF informuje:

1. Právě vychází knížka bratra Františka Hruzy: **Ze Svaté Heleny do Čech**. Zajímavým způsobem líčí život Čechů v rumunském Banátě, v obci Svatá Helena, a okolnosti, za jakých se po roce 1946 mnozí z nich dostali do Čech. Je to osobní autorovo svědectví. Bratra Hruzu a jeho manželku "poznáme" z knihy Docela obyčejný zázrak.

2. Nezapomínáme ani na děti, vydáváme knížku pod názvem: **O vlněné čepičce a o hliněném Adámkovi**. Autorem knížky, která je bohatě ilustrovaná, je vám jistě známý Daniel Henych. Pořád je zájem o jeho knížku Napůlpohádky, a tak doufáme, že rodiče koupí svým dětem tuto novou knížku.

3. Pro ty čtenáře, kteří rádi porovnávají různé překlady Písma a mají z toho užitek, nabízíme **nový překlad Nového zákona**. Z revidovaného řeckého textu se stálým zřetelům k anglickému překladu J. N. Darbyho přeložil Miloš Pavlík. Cena 75 Kč. Téměř třetina textu obsahuje další významy příslušného slova pro lepší orientaci čtenáře.

4. Rovněž můžeme zajistit knihu Dr. Davida Goodinga **Lukášovo evangelium**, 300 stran A5. Jedním z překladatelů je bratr Jan Vopalecký. Bratr Gooding, kterého známe i v našich sborech, zvláštním způsobem zpracoval vnitřní strukturu celého evangelia.

5. V nadaci Emaus, P. O. Box 23/1. 736 01 Havířov, jsou k dispozici dvě brožury pro korespondenční kurzy: **Co učí Bible a Neuvýznamnější muž, který kdy žil**. Nyní vychází třetí sešit: **Lidé, kteří potkali Mistra**. Doporučujeme vám, abyste tyto sešity dali svým známým, u nichž může být prohlouben zájem o Bibli. Také studium ve skupinkách může být těmito kurzy obohaceno.

***

Misijní odbor KJ Praha pořádá další desetidenní zájezdy do Izraele "Svatou zemí s Bibli v ruce". Program zahrnuje celý Izrael a v Egyptě výstup na horu Sinaj. Pro mimofádný zájem věřících lidí (zájezd od 28.10. do 7. 11. 1995 je plně obsazen) připravuje se další turnus od 2.3. do 12.3.1996 (Jeruzalém slaví výročí 3000 let od krále Davida) a pak sedmidenní zájezd na podzim 1996. Organizačním vedoucím těchto zájezdů je br. J. Ostrolucký, duchovním průvodcem je br. P. Černý (1995) a J. Titěra (1996). Bližší informace můžete obdržet na adrese vydavat. A-ALEF.

Vsetín-NIVY

V 1. čísle jsme Vás informovali o postupu příprav nového objektu na Nivách. Uvedli jsme čelní pohled na výkrese. Dnes vidíte tuto stavbu už v reálné podobě. V době, kdy čtete tyto řádky, by už budova měla být pod střechou a měly by se provádět vnitřní práce. Jsme vděčni Pánu, že položil na srdce jednomu našemu čtenáři sponzorovat celou stavbu kromě vybavení, i když náklady značně přesáhnou původní odhad. Na nás pak bude dům vybavit, zprovoznit, provést terénní úpravy a zbourat starou chalupu. Pokud se opět jednat s úřady, abychom mohli ještě na několik let ponechat hlavní část staré chalupy a zbourat jen hospodářskou část.

Jednání o povolení stavby se neobešlo bez komplikací. Od nového roku se zpřísnily předpisy, takže projekt se několikrát přepracovával. Hasiči prosadili samostatný systém požární vody a únikových zón. Referát životního prostředí zase čistírnu odpadních vod. Hygiena má zvýšené nároky na prostor a vybavení sociálního zařízení. Sdružení pro tělesně postižené občany požaduje kromě bezbariérových vstupů

také značný zásah do hygienického a sociálního vybavení objektu. To vše způsobilo, že stavba bude mnohem nákladnější než byl původní odhad. Přesto jsme se do práce pustili. Naším cílem je zprovoznit nový dům do konce roku. Proto se na Vás opět obracíme s prosbou o pomoc. Prosíme o přímluvné modlitby, abychom finanční prostředky, které jsme už obdrželi, účelně vynaložili. Dále prosíme o další finanční pomoc, abychom mohli dílo dokončit. Obracíme se na vás, "řadoví" čtenáři, ale i na vás, kteří máte větší finanční možnosti. Budeme vděčni za každý příspěvek. Pokud nemáte naši poštovní poukázku, můžete svůj dar poslat na tento účet:

Název účtu: Křesťanský sbor Vsetín - NIVY

Peněžní ústav: Investiční a poštovní banka a.s. Vsetín (IPB a.s.)

Číslo účtu: 3462972/5100

Potvrzení pro snížení daňového základu vám pochopitelně zašleme.

Byli bychom rádi, aby se dokončení střediska na Nivách stalo věcí nás všech, jako i tento dům by měl sloužit všem. Pokoj našeho Pána přejí Vaši ze Vsetína.

hc

